

ÚTĚK Z METANOVÉ PLANETY

1.

Silnými glasitovými okny pronikalo nazelenalé, kalné světlo pozdního odpoledne. Homer G. Adams stál u vyhřívané průhledné scény a sledoval, jak venku roste amoniaková hora. Před několika minutami začalo sněžit a během okamžiku klesla venkovní teplota o víc než padesát stupňů. Atmosférický amoniak sublimoval, kaluže zamrzaly a zdánlivě z ničeho začalo cosi růst.

Nejprve to bylo velké jako pěst, rychle to nabývalo na objemu a dosud nezmrzlý, atmosférický plyn krystalizoval. Pět minut od okamžiku, kdy Adams poprvé pohlédl z okna, krystal vyrostl do velikostí kopce, jehož úbočí se kovové leskla, nezadržitelně se zvětšoval a za deset minut už zaclonil veškerý výhled.

To je strašný svět, pomyslel si Adams, ale výhledu nelitoval. Proč by taky měl toužit po pohledu na cáry jedovatých mraků?

Pak ucítil cigaretový kouř. Pomalu se otočil a jeho nevysoká, ramenatá a poněkud předkloněná postava vrhla podivný stín do nazelenalého přití. Jeho spoluvězni si postavili židle do jedné řady, jako by seděli na divadelním představení. Ravil Strugov, obr s drsnou tvář, zamyšleně vydechoval kouř. Seděl napravo od něj jako vždy a díval se do prázdna. Dál vpravo se usadil Amsel Weinstein a očividně se nudil. Cole Argerty, nalevo od Strugova, vypadal jako když spí. O opěradlo jeho židle se opíral Jerg Gansson.

Nato, že se jednalo o vězení, byla místnost neobyčejně komfortně zařízená. Podlahu pokrýval koberec z umělých vláken, jehož jasně žlutá barva vytvářela příjemný protiklad ke kalné zelenému světlu zvenčí. Každý ze šestice mužů měl k dispozici anatomicky tvarované křeslo. Uprostřed místnosti byl servírovací stolek s ovládacím pultem, umožňujícím výběr jakéhokoliv jídla a nápoje z automatizované kuchyně základny. Do stěn byly zapuštěné regály s knihami a mikrofilmy. Mezi jednotlivými knihovnami stály pulty s přehrávači. Proti ohromnému glasitovému oknu byly dveře, vedoucí do ložnic.

„Jak dlouho jste tady, Homere?“ zeptal se Strugov.

„Tři a půl měsíce,“ odpověděl Adams. „Víte to stejně dobře jako já. Proč se ptáte?“

Strugov neodpověděl a obrátil se k sousedovi z druhé strany. „Jak dlouho, Koane?“

„Čtyři měsíce,“ odpověděl aniž změnil směr pohledu.

Strugov zacloulal Argertym, aby jej vytrhl z předstíraného spánku. Cole vyletěl, otrásl se a řekl. „Cože? Čtyři měsíce!“

„Čtyři, tři a půl...“ zavrčel zlostně Strugov. „Každý z nás strávil na téhle pekelné planetě nejméně čtvrt roku. Pomyslel aspoň jeden z nás na to, jak se dostat pryč? Ne!“

„Ale ano,“ řekl Koan Hun. „První den mě přivedli do uměle založeného parku a řekli mi, že se mám procházet a dívat se na krajinu, podobnou té na Zemi. Našel jsem východ a opustil jsem park. Po několika krocích jsem narazil na neviditelnou překážku s takovou silou, že jsem ležel několik hodin v bezvědomí. Ale Tefrodi, se kterými jsem od té doby přišel do styku, se nikdy o tomto incidentu ani nezmínili.“

„Šokové pole,“ prohlásil Strugov. „Jistě,“ přitakal Koan. „A to mě utvrdilo v přesvědčení, že se odtud nemůžeme dostat bez pomoci zvenčí.“

„Stejně si myslím, že se o to musíme pokusit!“ přesvědčoval ostatní Strugov. Bělovlasý, štíhlý Amsel Weinstein, který vypadal jako ztělesněná důstojnost, se pomalu zvedl. „Mám stejný názor. Je na čase, abychom něco podnikli. Jistě to nebude bez nebezpečí, stejně ale nejsme bez šance. Jsme důležití zajatci a protivník nás nemůže jen tak beze všeho zabít.“

„Z čeho pramení vaše víra?“ zeptal se posměšně Koan.

„Procentuálně vzato představujeme administrativní i vojenskou elitu Solárního impéria. Jsme...“

Cole se rozesmál. „Nic si nenamlouvejte. Když jsme se sem dostali, byli jsme v bezvědomí. Nikdo z nás neví, co se s ním dělo. Domnívám se, že je tady duplikátor. Pokud to je pravda, tak je jisté, že si Tefrodi zhotovili šablony podle každého z nás. K čemu by jim potom byly originály?“

Ravil Strugov se nepřítomně zahleděl z okna. „Měli bychom začít tím, že si ujasníme své postavení. Víme, že jsme na tefrodské základně. Při mnoha příležitostech jsme si všimli, že architektura staveb odpovídá dvěma různým obdobím. Starší je z dob civilizace Maahků, druhá tefrodská. Závěr je nasnadě. Tefrodi si za svou základnu vybrali planetu, kde už existovala vojenská základna, kterou stačilo jen zmodernizovat.“

Nikdo nepochybuje o tom, že tato planeta leží uvnitř naší domovské galaxie. Během letu, za kterého nás unesli, jsme byli ještě při vědomí a do bezvědomí jsme upadli až krátce po výstupu z lineárního prostoru. Víme, že Mistři ostrovů nemají žádnou loď, která by, byla bez přerušení, schopna letu z Andromedy do Mléčné dráhy. Každý z nás byl vyslechnut. Cestou k výsledku všichni viděli obří hangáry s loděmi, které byly vyrobeny v cizí galaxii, vzdálené jeden a půl milionu světelných let. Jak je to možné, když obvyklá cesta - šestiúhelníkový sluneční transmitter - je našimi vědci a technikou zajištěna tak, že ji nemůže použít nikdo nepovolaný?

Myslím, že znám odpověď, ale ta teď není důležitá. Důležitější je otázka, co tu Tefrodi pohledávají. Z nás šesti jsem se sem dostal jako poslední. Zažil jsem návrat Perry Rhodana z minulosti a dověděl jsem se o úkladu proti Impériu. Náhle se objevily miliardy solarů v bankovkách, zfalšované tak dovedně, že je ani nejdokonalější technika nedokázala odlišit od pravých. V blízkosti Perryho Rhodana se pohybuje bytost, podobná Homeru G. Adamsovi natolik, že vůči ní nikdo nepojal nejmenší podezření, a tato bytost radí, jaké kroky podniknout proti inflaci.

Toto jsou fakta, pánové. Prostředky, nezbytné k podobnému způsobu boje, má k dispozici jen jediný náš protivník - Mistři ostrovů. Tato planeta je bezpochyby jednou ze základů ekonomické války se Zemí a Impériem. I kdybychom nemysleli na sebe, máme povinnost k lidstvu a v jeho jménu musíme učinit všechno, co je v našich silách."

Když se odmlčel, jeho společníci na něj zůstali hledět. Nebylo jeho zvykem pronášet dlouhé proslovy, a o to byl dojem silnější. První se vzpamatoval plavovlasý obr Gansson:

„Nejspíš už máte aspoň obrysy plánu..."

„Bohužel... Chtěl jsem vás jen vyburcovat. Ksaku, přece musí být nějaké východisko! Jsme elita, když už zůstanu u slov Amsela Weinstein. Víme, z čeho vycházet. Prostě musíme něco vymyslet!"

Homer G. Adams na to řekl: „Já souhlasím s Koanem Hunem. Vlastními silami Tefrodům neunikneme, to znamená, že si musíme obstarat pomoc zvenčí." „Tady se předvedl analytický mozek," ušklíbl se Amsel Weinstein. „Kdo by nám tak měl pomoci? To vaše „zvenčí" začíná vnějším opláštěním budov stanice. Za ním jsou tisíce světelných let prázdnoty. Koho chcete volat na pomoc?"

Ravil Strugov stáhl obočí. Nejméně ze všeho potřeboval cynický pesimismus, který bral druhým odvahu. Ale než stačil ostře odpovědět, stalo se něco podivného.

Dveře se nečekaně a bez hluku otevřely a v nich se zjevila malá, ramenatá a poněkud nahrbená postava.

Neznámý a přece tak známý - řekl:

„Velitel s vámi chce mluvit. Pojd'te!"

2.

Šok odezněl a Ravil Strugov sám sebe označil za blázna. Byl to on, kdo řekl, že na základně je jistě duplikátor, tak proč jím tolik otrásl vstup druhého Adamse?

S překvapením si odpověděl. Proto, že už sám nevěděl, který je pravý.

Ten první se navenek perfektně ovládal a Strugov nevěděl, jestli právě to není podezřelé. Byl voják a neznal finančního génia Homera G. Adamse natolik, aby dokázal předvídat jeho reakce. Lámal si tím hlavu do chvíle, kdy je běžící pás vysadil v kruhové hale. Adamsův duplikant seskočil a naznačil vězni, aby jej následoval. Strugov se rozhlédl. Hala se ve své velikosti a prázdnotě zdála nedostavěná a dokonce tu bylo cítit vůni stavebního materiálu. Rozhodně nebyla součástí původního objektu, užívaného Maahky. Tefrodi ji vystavěli jistě jen proto, aby měli kam umístit svoje přístroje. Ofenzíva proti Zemi tedy byla v plném proudu a protivník sbíral sty.

Jedny dveře se otevřely a Strugov zahlédl přes duplikantova ramena čtverhrannou místnost, zařízenou s ohromujícím přepychem. Za masivním psacím stolem seděl v nedbalé pozici poměrně mladý muž a zvědavě a zároveň znuděně hleděl na příchozí.

Strugov se koutkem oka podíval na Adamsova duplikanta. S údivem zjistil, že muž má v obličeji výraz pokory a strachu, který si nedovedl vysvětlit. Ale na přemýšlení nebyl čas. Dveře se zavřely a muž za stolem se zvedl. Byl vysoký a štíhlý, měl sametově hnědou pleť a inteligentní oči. Oblečený byl do kombinézy šedé barvy a vypadal jako někdo, kdo právě vystoupil z kosmické lodi.

Strugov si jej prohlížel a stejně tak cizinec hleděl na vězně. Pak promluvil bezvadnou tefrodou: „Těší mě, že vás vidím zdravé. Jsem velitel této základny a váš

hostitel." Mluvil příjemným hlasem, ale příliš rychle, asi jako průměrný herec, který chce mít nadřené text co nejrychleji za sebou. Bylo celkem jisté, že to, co říkal, nemyslí vážně.

„Přesvědčil jsem se," pokračoval, „že se mnou nebudete dobrovolně spolupracovat, ba co hůř, že se dokonce zabýváte myšlenkou na útek. Mohli byste mi způsobit nepříjemnosti, které nemám zapotřebí. Budete neustále pod dohledem a neunikne mi jediný váš pohyb ani myšlenka." Zdálo se, že tím řekl všechno, co měl na srdci, ale patrně jej zarazil tázavý pohled Bavlila Strugova.

„Co je?" zeptal se.

„Nevíme ani, jak se jmenuje tato planeta," řekl Strugov.

„Grahat a patří ke galaxii, které říkáte Mléčná dráha."

Strugov poděkoval za informaci.

„A mé jméno je Miras-Etrin," pokračoval muž s hnědou pleť.

„Patřím k těm, kterým říkáte Mistři ostrovů."

Adamsův duplikant je vedl zpátky a Strugov se marně pokoušel zapříst s ním hovor. Dostával jednoslabičné odpovědi a jediné, co se z nich dalo vyvodit, byla domněnka, že duplikant se bojí. Choval se jako muž, který za každým rohem čeká útok. Šest vězňů bylo opět pohromadě ve společné místnosti. Venkovní teplota o něco stoupla a krystalická hora roztávala. Zelenavé nebe se prosvětlovalo a matně osvětlovalo krajinu.

„Skutečný Mistr ostrovů! Kdo by to byl řekl, že se s ním setkám!“ prohlašoval Amsel Weinstein.

„Jen klid,“ zavrčel Cole. „Tak úžasný zase není.“

„Možná ne,“ přisadil si svým střízlivým způsobem Gansson, „ale podle jeho přítomnosti na Grahatu lze soudit, že tato základna je pro Mistry ostrovů velmi důležitá.“

„Souhlasím,“ pronesl tiše Adams. „Náš přítel Babil neřekl nic,“ poznamenal Amsel. „Pohled na Mistra ostrovů mu patrně vzal řeč.“

Strugov se otočil. „Ne. Řeč mi vzalo jen to, jak se chovají naše elitní mozky. Místo aby se zabývaly klíčovými problémy, zaměřují se Místrem ostrovů, jehož pouhá přítomnost uvádí jejich rozum do vytržení.“

„A co je podle vás klíčový problém?“ zeptal se Weinstein.

„Venku jsem viděl muže, který vypadal jako Homer G. Adams a druhý teď sedí tady. Chci vědět, který je pravý.“

Později mu bylo divné, že byl jediný, kdo si položil tuto otázku. Po jistou dobu považoval ostatních pět za duplikanty, ale pak tuto úvahu zavrhl. Miras-Etrin by možná vyměnil jednoho nebo dva ale jistě ne pět vězňů. Tím, že vyjádřil pochybnost, se podezření obrátilo proti Adamsovi, který ovšem neměl žádnou možnost dokázat, jestli je pravý nebo ne.

Za tohoto stavu věcí Ravil Strugov odešel ze společné místnosti a zatímco ostatní se pořád ještě zabývali Adamsem a jeho duplikantem, on už myslel na něco jiného.

Miras-Etrin Pozemšťanům řekl, že je má pod kontrolou. O tom nepochybovali. Jen nevěděli, jakou metodu používá.

Ravil Strugov považoval za samozřejmé, že odposlouchávací mikrofony a skryté kamery budou muži formátu Mistra ostrovů připadat beznadějně staromódní. Ostatně Koan Hun prošel jejich vězení a přes svoje mimořádné schopnosti nic nenašel.

Strugov se domníval, že Miras-Etrin nahradil jednoho ze zajatců duplikantem. *Nejméně jednoho*, opravil se v duchu. Dokud Pozemšťané neměli jistotu o existenci duplikantů, mluvili o plánech na útěk zcela otevřeně. Pak jim poslal duplikanta Homera Adamse, aby nedůvěřovali jeden druhému.

Ale ať už k předvedení duplikanta vedl Mistra ostrovů cynismus nebo nějaký dosud neznámý c1, jedno věděl Strugov jistě: Homer Adams, který se nyní držel stranou, protože mu ostatní nedůvěřovali, byl docela jistě pravý. Strugov se vrátil do společné místnosti, kde se nic nezměnilo. Adams stál u okna, ostatní seděli v řadě a i cizí člověk by musel vycítit stísněnost.

Strugov přistoupil k Adamsovi a nahlas se jej zeptal, jestli na něco přišel. Pak stále tlumenějším hlasem pronesl několik nic neříkajících vět, a když se přesvědčil, že mu nikdo nevěnuje pozornost, rychle Adamsovi řekl:

„Za pět minut přijďte za mnou.“ Pak se otočil na ostatní: „A vás nikoho nic nenapadlo? Jedno si za žádnou cenu nemůžeme dovolit, totiž svést hlavu a rezignovat. Musíme najít možnost, jak identifikovat tohoto muže,“ a ukázal na Adamse, který stál k němu zády. Pak se na okamžik odmlčel, a pokračoval rychleji, jako by jej právě něco napadlo: „Jdu si lehnout. Vleže mi to líp myslí.“

Vrátil se do své ubikace a blahopřál si, jak to chytře navlékl. Adams přišel přesně, ale posadil se až po zaváhání. „Pane, promiňte ty teatrální způsoby,“ začal Strugov s úctou, jakou si Adams jistě zasloužil, „ale lepší způsob mě nenapadl.“ Adams si jej pozorně změřil, ale nepromluvil. Strugov mu řekl, že jej jediného s naprostou jistotou považuje za pravého.

„Děkuji, Ravile. Ani nevíte, jak se mi ulevilo. Jistě jste mě sem nezavolał proto, abyste mi to řekl...?“

Strugov lehce pokrčil rameny. „Neměl jsem moc času na přemýšlení. Co nám nejvíc chybí, je čas, ale přesto jsem na něco přišel.“

Duplikant, zhotovený podle atomární šablony sejmuté z originálu, má stejný i obsah vědomí. Ví a cítí totéž co originál - až do okamžiku sejmutí šablony. Pak ale se obsah vědomí rozdvíjí. Originál má nové zkušenosti a duplikant taky. Tyto zkušenosti jsou různé a už po deseti dnech se vědomí musí podstatně lišit a na tom bychom mohli stavět.

Navrhují, abychom postupně vyslechli všechny ostatní. Ptát se budeme na události, které se odehrály až tady, ve vězeňském komplexu. Kdo o nich nebude nic vědět, je duplikant.“

Adams pozorně naslouchal. Jak bylo jeho zvykem, nechal si všechno ještě jednou projít hlavou, a pak vzhlédl. „Jistě víte, že tato metoda má své chyby.“
„Ovšem. Selže v případě, že jeden z nás byl nahrazen duplikantem okamžitě po našem příchodu na Grahát. Pak by duplikant měl stejné zážitky jako my.“
„Správně. A tato možnost je velmi reálná, přesto nemůžeme váš plán zavrhnout. Naopak, měli bychom jej uskutečnit co nejdříve.“
„To je hlavní problém," řekl Strugov. „Každou chvíli může na totéž přijít někdo z ostatních.“
Adams vstal. „Beru si na starost Argertyho a Koana," a šel ke dveřím. Ještě jednou se otočil a poznamenal: „Z Koana mám obavy, ale Argerty nebude problém. Pamatujete se, jak snadno jsme z něj tehdy vytáhli, že je podruhé ženatý?“
Strugov se zarazil. „Ne, to vůbec nevím.“
„To je vaše štěstí. Nic takového se totiž nestalo. Kdybyste řekl, že si vzpomínáte, byl byste duplikant.“

3.

Strugov nechal Adamsovi náskok několika minut, a pak vešel do společné místnosti. Posadil se vedle Ganssona a tiše jej požádal o rozmluvu o samotě.
Gansson přikývla nevypadal, že by jej to překvapilo. Jako první vešel do Raviłova soukromého pokoje, svezl se do křesla a zeptal se: „Co se děje? Před chvílí přišel Adams a chtěl mluvit o samotě s Koanem.“
Strugov se posadil na stůl. Past, kterou na něj nastražil Adams, se mu líbila a hned ji použil.
„Vzpomínáte si, jak nám Amsel Weinstein tvrdil, že není nic lehčího než rozlišit originál od duplikanta?“
Gansson sraštil obočí. „Ne. Nevzpomínám si. Snad nevěříte...“
„Jen klid. Zkuste si vzpomenout. Nejdřív přece Weinstein dostal ten záchvat zuřivosti a začal bušit do dveří... Zkusme si rekonstruovat všechno, co se tehdy událo.“
Gansson znejistěl. „No dobře. Hned na začátku si Adams a Weinstein vjeli do vlasů. Amsel tvrdil takový nesmysl... Prý Tefrodi znají způsob, jak překonat nonstop vzdálenost mezi oběma galaxiemi. Byl přesvědčený, že jsme v Andromedě. Adams řikal, že to není možné. Jeho klidné chování Weinstein tak vyvedlo z míry, že mu skočil po krku. Měli jsme co dělat...“
Najednou se odmlčel a v okamžiku, kdy se Strugov chystal položit další otázku, se zeptal: „Stačí to na důkaz, že nejsem duplikant?“
Strugov musel počítat s tím, že Gansson pochopí, o co jde, a tak se jenom usmála přikývnul. Další na řadě byl Amsel. Čekal na něj a přecházel místností sem a tam. Jak to jde Adamsovi? A je pravda, že právě on není duplikant? Logika jejich metody má své oprávnění, ale použita naruby může vést k opačnému závěru. Co když s tím už Miras-Etrin počítal? Pak vstoupil Amsel Weinstein. Jeho temné oči podivuhodně zářily pod hřívou bílých vlasů. „Co je?“ zeptal se. „Gansson říkal, že prý jste přišel na...“
Strugov jej vzal za loket a vtlačil do židle. Pak se otočil k oknu a zeptal se: „Pamatujete se na den, kdy Cole Argerty tvrdil, že není nic lehčího než rozeznat duplikanta od originálu?“
„Ne," odpověděl ostře Weinstein. „Nehýbejte se! Znáám vaše triky. Mám dokázat, že si pamatuju na všechno, co se stalo od našeho uvěznění. Dobře vymyšleno.“
Strugov se pomalu otáčel. Weinstein stál a v ruce držel zbraň.

Strugov v duchu klel. Myslel si, jak bůhvíjak šikovně nastražil past, a spadl do ní sám. Muž se zbraní byl duplikant.
„Půjdete se mnou!" rozkázal duplikant. „Pospěšte si! Během několika minut vás nahradí duplikant a dohraje vaši roli.“
Strugov ucítil ústí hlavně na žebrech. S rukama odtazenýma od těla vykročil ke dveřím.
„Vymyslel jste si to dobře," štěkl duplikant, „ale já jsem vás stejně převezl.“
Žvaní stejně jako pravý Weinstein, pomyslel si Strugov, a řekl: „Bylo to o vlásek.“
„Přesně o ten vás převyšuji.“
Těsně přede dveřmi Strugov zpomalil a natočil se bokem, což u jeho síře ramen nebylo nic divného. Takto se mohl aspoň koutkem oka podívat za sebe. Duplikant byl těsně za ním.
Strugov nyní bojoval sám se sebou. Mohl se nechat odvést a věděl, že by se mu nestalo nic hrozného. Taky se mohl pokusit o útok a riskovat střelu do zad.
A pak si uvědomil, že duplikant má povahu Amsela Weinstein, to znamená, že si bude chtít vychutnat úspěch a bude se posmívat.
V okamžiku, kdy duplikant promluvil, Strugov padl dopředu a zároveň švihnutím nohy odkopnul zbraň. Výstřel hrozivě zasyčel, ale šel mimo.

Strugov už byl opět na nohou. Duplikant se pokusil dostat k odkopnuté zbraní, ale Pozemšťan byl rychlejší. Úder pěstí protivníkovi málem vyrazil dech. Duplikant chabě zvedl ruce na obranu a druhá rána, tentokrát do spánku, jej definitivně poslala k zemi.

Strugov se shýbl pro zbraň a najednou zaslechl táhlý hvizd, který byl zakončen podivným plesknutím.

Instinktivně uskočil stranou a otočil se.

Hlavu, ramena a hrud' duplikanta pokrývala kouřící pěnová hmota. Když se Strugov probral z prvního ohromení, pochopil, co se stalo: energetický paprsek dopadl na strop a rozžhavený plast spadl dolů.

Duplikant byl mrtvý.

Když Strugov vešel do společné místnosti, Adams řekl: „Podle mého názoru jsou Argerty i Koan Hun... Proboha, co se stalo?“

„Objevil jsem duplikanta. Je mrtvý...“

„Vy jste ho... zastřelil?“ zeptal se nejistě Adams.

„Ne. Ale nejsem si jistý, že mi Miras-Etrin uvěří.“

Argerty, Gansson a Koan jej obstoupili a Strugov referoval o svém zážitku.

„Čím si ještě lámete hlavu?“ spustil Argerty. „Máme zbraň a s tou se dostaneme přes zeď i šokové pole. Zkusíme to.“

„Riziko je příliš velké,“ tlumil jeho nadšení Strugov. „Jak daleko bychom se dostali? Víte, že jsme sledováni. Neprošli bychom ani první zdí.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se Jörg Gansson.

„Počkáme. Každou chvíli se tu musí objevit Miras-Etrin nebo jeho lidé. Nevíme, jak zareagují na duplikantovu smrt. Vědí, že máme zbraň a budou připraveni. Nyní jsou na tahu oni. Teď vám musím něco říct.“ V krátkosti vysvětlil to, o čem mluvil s Adamsem, a pokračoval: „Vidíte, že si nemůžeme být jistí, jestli mezi námi není duplikant. Koan Hun byl dopraven sem do vězení jako první, to znamená, že klidně může být duplikant. Ale může to být i kdokoliv jiný, pokud by byl nahrazen ještě než se dostal do společného vězení. Vidíte, že naše postavení je nanejvýš nejisté. Skutečnost, že jsme odhalili nepravého Amsela Weinsteina svědčí jen o tom, že Miras-Etrin nejednal systematicky. Patrně přišel na myšlenku, že nás dá střežit duplikantem, až později. Když se to tak vezme, nemůžeme si být jistí, jestli stále mezi námi není duplikant. Miras-Etrin může stejnou lest použít znovu. Navrhují, abychom se ani v noci nevzdalovali do soukromých místností, aby nebylo možné nahradit originál duplikantem.“

„Ale Miras-Etrin si může někoho z nás zavolat a zpátky klidně pošle duplikanta,“ namítl věcně Gansson.

„Jistě. Pak použijeme touž metodu jako dnes.“

„Je tu jiný problém,“ ozval se Koan Hun. „Miras si může zhotovit novou šablonu, a pak by ani tato metoda nepomohla.“

„Počkej!“ skočil mu do řeči Gansson. „Tak jednoduché to zase není. Zhotovení atomární šablony trvá nejméně pět hodin, a to jen za předpokladu, že Tefrodi mají na Grahatsu nejmodernější přístroje. Obrana je jednoduchá - každého, kdo bude vzdálen déle než čtyři hodiny, musíme automaticky považovat za duplikanta.“

Návrh byl jednomyslně přijat.

„Ale co teď? Jak dál?“ pokračoval Gansson.

„O tom nemá smysl mluvit dokud neznám Miras-Etrinovu reakci,“ odpověděl Strugov. „Mám jeden šílený nápad...“

Za jeho zády se rozjely dveře. Světlo sice nebylo valné, ale štíhlá silueta Miras-Etrina byla nezaměnitelná. Vedle něj stál Amsel Weinstein.

„Je to jedna nula pro vás, pánové,“ pronesl klidným hlasem Mistr ostrovů. „Vracím vám pravého společníka. Budu ovšem trvat na tom, abyste mi odevzdali zbraň.“

Strugov držel zbraň za hlaveň a podal ji Mirasovi tak, aby mohl pohodlně uchopit pažbu. Na okamžik měl chuť obrátit ji a vyprázdnit zásobník, ale neudělal to. Nebylo nejmenších pochyb, že Mistr ostrovů je zacloněn ochranným polem, na které by nestačilo ani lodní dělo.

Miras s úsměvem převzal zbraň. „To jste byl vy?“ zeptal se.

„Ano, ale já jsem ho nezabil.“

„Vím. Znáám příčinu.“ Mistr ostrovů se otočil a vyšel. Dveře se automaticky zavřely.

Amsel Weinstein zůstal stát u dveří. Strugov se vzpamatoval a řekl: „Máme tu problém, Amseli!“

Weinstein přikývnul. „Přijímám vaše rozhodnutí.“

„Toto rozhodnutí zní: Od této chvíle budete považován za duplikanta, kterého sem Miras-Etrin umístil, aby nad námi bděl. Žádáme vás, abyste se odebral do svého soukromého pokoje a zdržoval se pouze tam. Pokud jste originál, předem se vám omlouváme, ale...“

Weinstein zvedl ruku a Strugov se okamžitě odmlčel.

„Já prosím o prominutí," pronesl přerývaně bělovlasý muž. „Nejsem to já, kdo se vydává za Amsela Weinsteina, takto mě představil Miras-Etrin."
„Co... Co tím chcete říct?" „Nemusím zcela bez vůle provádět Miras-Etrinovy rozkazy a už vůbec ne tehdy, pokud by byl ohrožen můj život. Jsem duplikant."

4.

Chvíli to trvalo než se uklidnilo všeobecné pozdvižení. Situace se po dobrovolném duplikantově přiznání stala nepřehlednou. Ani Strugov nebyl schopen něco takového skloubit se svým plánem. Přesto se Strugov vzpamatoval jako první. Několika nepň7iš zdvořilými slovy přiměl ostatní k mlčení, postavil se před řadu židlí a spustil:

„Klid, pánové! Není nejmenší důvod k rozčilení! Než přijmeme jakékoliv opatření, musíme si osvětlit naše postavení. Amseli Weinsteine, odejděte, prosím, do svého pokoje!"

Duplikant poslechl.

Strugov počkal celou minutu, a pak požádal Koan Huna: „Buďte tak hodný a dejte na něj pozor. Hlavně bych rád věděl, jestli je ve spojení s Miras-Etrinem."

Jakmile se za Koanem zavřely dveře, Strugov se otočil k Adamsovi, Argertymu a Ganssonovi.

„Nabralo to obrátky co? My se tady namáháme odhalit duplikanta, a tady se nám nabízí sám!"

Cole Argerty vysunul bradu. „Podfuk! Obyčejný podfuk!"

Gansson pohlédl ze strany na ebenově černou tvář. „K čemu by to bylo dobré? Proč by to měl být podvod?"

Argerty zvedl ruce. „Nevím, ale něco tady nehraje. Cítím to."

Strugov se ušklíbl. Cole Argerty byl muž instinktu. Jako ministr pro kolonizaci byl politikem bez vědeckotechnického vzdělání, které měla většina jeho spolupěčů. Oproti ním řešil problémy dost samostatně, ale ve svém oboru byl nedostižný. Nedalo se od něj očekávat, že právě tento problém vyřeší pomocí brilantního úsudku a chladné logiky.

Homer G. Adams se zeptal Strugova: „Co si o tom myslíte vy?"

„Myslím, že duplikanta chápu," řekl Strugov, polichocený tím, že jej o jeho mínění požádal sám Adams. „Znám jeho motivy a vím, že jedná z vlastního popudu. Kromě toho pochybuji, že by ho sem Miras-Etrin poslal proto, aby nás špehoval. Myslím si, že jen netušil, že se duplikant sám prozradí."

„Ale proč to udělal?" zeptal se Adams.

„Řeknu vám svou hypotézu a vy pak rozhodněte, jestli je rozumná. Všichni víme, že v blízkosti Petry Rhodana se pohybuje duplikant, zhotovený podle šablony jednoho z nás. Tak to aspoň bylo ve chvíli, kdy jsem byl zajat. Jsem přesvědčený, že duplikant byl mezitím odhalen. Vycházíme tedy z předpokladu, že Adamsův duplikant byl zneškodněn. Co si myslíte o možnosti podstrčit Velkému administrátorovi druhého duplikanta?"

„Vyloučeno," řekl okamžitě Adams. „Petry Rhodan byl varován. Se stejným podfukem nemůžete uspět dvakrát."

„Právě," potvrdil Strugov. „A stejně tak je jisté, že okamžitě započalo šetření, které další významné osobnosti byly uneseny, aby mohly být nahrazeny duplikanty. Jsem pevně přesvědčený, že jich už byla odhalena celá řada. Pro nás může být útechou fakt, že duplikami jsou poměrně dobře informováni o Miras-Etrinových plánech. Jak by se asi cítil druhý duplikant; který by znal osud svého předchůdce? Ostatně, i kdyby pozemská tajná služba prvního duplikanta neodhalila, je použití druhé i třetí kopie omezené. Miras-Etrin je má připravené stejně jen pro případ, že první kopie narazí ještě před odhalením. Řekněme, že Koan Hunův duplikant převezme roli velitele domovské flotily a zhroutí se z přepracování dřív než jej odhalí. Pak bude nahrazen. Pokud ale první duplikant zůstane zdravý a unikne tajné službě, je další kopie zbytečná.

Vyjděme z předpokladu, že první duplikanti už zaujali svá místa, což je naprosto jisté například u Adamse. Z toho vyplývá, že tady jsou jen druhé nebo třetí kopie.

Jak se taková stvoření mohou cítit?" Strugov viděl na první pohled, že jeho argumenty byly přesvědčivé a dokonce i Argerty vypadal zamyšleně. Adams řekl s úsměvem:

„Naprosto s vámi souhlasím. Motivem podivného chování Weinsteinova duplikanta je strach."

„Bude to nejmíň třetí kopie," prohlásil Gansson. „První určitě poslali na Zemi, druhou odhalil Ravil,"

„S tím se ale nabízí otázka," řekl Gansson, „k čemu nám je to poznání dobré. Co s duplikantem, který se přiznal?"

Strugov pokýval hlavou. „Můj původní plán je založený na strachu, který musí pociťovat každý duplikant na Grahatu. Nepočítal jsem s objevením dalšího Weinsteina, ale taky nemyslím, že bych byl nucen měnit strategii. Je to jednoduché. Myslím, že bychom mohli duplikanta přesvědčit, že má daleko větší šanci na přežití u nás než na straně Miras-Etrina. Smí se volně pohybovat. Přesvědčíme ho, aby nám pomohl k útěku."

„Správně," přidal se Gansson. „Nebudeme ho přemlouvat, jen s ním budeme souhlasit a řekneme mu, co má pro nás udělat."

„Mýlíte se," řekl Strugov. „Miras-Etrin zná duši duplikantů stejně jako my. Jistě se obává, že nám Weinsteinův duplikant nabídne spolupráci a tím spíš si ho bude důkladně všímat. Tím se zaměstná a my se můžeme vrhnout na jiného

duplikanta." „Máte na mysli někoho konkrétního?" „Pamatujete si na Adamsova duplikanta, který nás vedl k Miras-Etrinovi? Jemu strach přímo koukal z očí."

„Pravda," přisvědčil Adams. „Vypadal jako tele na porážce."

„Ale jak se k němu dostaneme?" zeptal se Gansson, ale Strugov jen odmítavě zavrtěl hlavou.

„Nikdo neví, co přijde. Možná, že pro vás bude lepší, když nebudete nic vědět."

Ostatní souhlasili, jen Cole Argerty si Pukl ukazováčkem do hlavy. „Někdy mi to pomalu myslí. Dělejte si, co chcete, ale hlavně mi řekněte včas, co mám udělat já."

„Při rozdělování úkolů tě rozhodně nepřehlédnu," zasmál se Strugov.

Pak zavolal Koana Huna, několika slovy mu řekl, o čem se mluvilo a nechal přivést duplikanta.

Bělovlasý Weinstein bez vyzvání začal: „Jistě byste chtěli znát důvody mého chování. Mám strach o život. Jsem uměle vytvořená bytost, díky neobyčejně vyspělé technice k nerozeznání od originálu. Vím, že existuje další duplikant, který se vydává za originál ve vzdálenosti tisíců světelných let odtud. Pokud bude hrát dobře, mě nebudou potřebovat a já se stanu přebytečným. Nevím, co by Miras-Etrina mohlo odvrátit od úmyslu odstranit mě."

Ravil Strugov nedokázal potlačit vítězný pohled. Duplikant řekl prakticky totéž, co před chvílí on sám. Pak řekl: „Věříme vám. Přesto musíme počítat s možností, že se jedná o past. Budete se chovat podle toho, co vám řekneme?"

„Nic jiného jsem neočekával," odpověděl prostě duplikant.

Strugov teď považoval za nejdůležitější dovědět se něco o stanici na Grahatu.

zni měli jen několik izolovaných poznatků a z nich se nedal sestavit souhrnný obraz. Viděli, že základna má obří rozměry - o tom svědčila přítomnost tefrodských plavidel uvnitř stanice - a že jejich vězení je někde na okraji, protože za glastitovými okny se rozprostírala skutečná krajina. Rozhodně nešlo o obrazovku s nahraným falešným programem.

Kromě svého vězení znali jen kolonádu. Sami si tak pokřtili místo, kam je pravidelně každých čtyřiašest hodin odváděli tefrodští strážci. V prostředí, podobajícím se pozemskému parku, se mohli několik hodin procházet. Tato kolonáda byla od jejich vězení vzdálená asi sto metrů a šlo se k ní chodbou bez dveří a oken. Chodba, kterou je Adamsův duplikant vedl k Miras-Etrinovi, svírala s průchodem ke kolonádě přibližně pravý úhel. Hala a pracovna Miras-Etrina byly ovšem dál, asi tři nebo čtyři sta metrů. Strugov si to odkrokoval - tak, ze zvyku. Duplikant Amsela Weinsteina by jim jistě sdělil všechny svoje vědomosti o stanici, ovšem bohužel se ukázalo, že Miras-Etrin nepovažoval za nutné zasvěcovat duplikanty do věcí, do kterých jim nic není a jejichž znalost nijak nesouvisí s jejich posláním. Zkrátka, duplikant toho moc nevěděl, ale i to málo zatím stačilo.

Planeta měla průměr 146 000 kilometrů, rotaci zhruba 52 hodin a gravitaci 2,58 g. Ze dvou planet, obíhajících slunce typu G2, byl Grahatsky vzdálenější. O druhé planetě duplikant věděl jen to, že jde o žhnoucí peklo. Jak daleko je planetární systém vzdálený od Země, o tom duplikant neměl tušení. Neznal ani jeho pozici vůči osám Mléčné dráhy.

Základna pocházela z dob maahkského osídlení. Rozkládala se na severní polokouli, uprostřed mezi pólem a rovníkem, a zaujímal kruhovou plochu o rozloze dva tisíce čtverečních kilometrů. Dolní podlaží stanice se nacházelo v hloubce osm set metrů pod povrchem planety. Vnější plášť měl průměr padesát kilometrů a klenul se do výše jednoho a půl kilometru ve tvaru plochého elipsoidu. Od středu se snižoval jen pozvolna a těsně před okrajem spadal příkrě k zemi. Hangáry pro kosmické lodě se nacházely ve středu kupole a byly natolik prostorné, že mohly pojmout i největší tefrodské lodě. Kolem hangárů byly soustředěny laboratoře, opravný a dílny, kde ale duplikant nikdy nebyl. Přesto se domníval, že pět tisíc Tefrodů, kteří jsou na stanici, zdaleka nepokrývá kapacitu všech zařízení. Ravil Strugov tímto obdržel druhou kusou informaci, ze které bylo jasné, že základna na Grahatu teprve vzniká. Až se Miras-Etrinovi podaří stanici vybavit a obsadit, pak běda Impériu. Duplikant Amsela Weinsteina vypověděl, že v laboratořích se nacházejí duplikátory, s jejichž pomocí jsou produkovány duplikanti. Podle jeho názoru měly být na Grahatu dva přístroje. Při pohádkové kapacitě duplikátorů šlo o další důkaz, že Miras-Etrin má v úmyslu velké věci například zaplavit Zemi duplikanty tak, že člověk nebude moci důvěřovat ani nejbližšímu.

V okrajových částech stanice se nalézaly obytné místnosti pro posádku, vězeňský sektor, Miras-Etrinova rezidence a stovky dalších prostor, chodeb a sálů, o jejichž účelu duplikant neměl informace. Jen jednou náhodou zahlédl v jakési komoře vozidlo podivné konstrukce. Podle popisu se muselo jednat o výjimečně silně vyzbrojený kluzák.

O tom, kde Miras-Etrin ukrývá pravého Amsela Weinsteina, neměl duplikant ani ponětí.

O hodinu později se objevili tři tefrodští strážci, aby odvedli vězně na kolonádu. Ravil Strugov už na to netrpělivě čekal a první stál ve dveřích. Pozemšťané kráčeli mezi strážci chodbou, jejíž pravá strana tvořila stěnu jejich pokojů, a ústila

do širokého, jasně osvětleného koridoru. Tefrodi drželi v rukou středně těžké zbraně a brali své úlohy velmi vážně. Strugov se v duchu ptal, co se může odehrávat v jejich hlavách. Přece nemohou věřit, že by se Pozemšťané pokusili o útěk. Ze základny na Grahatu nebylo úniku.

Alespoň ne nyní, pomyslel si Strugov. Kolonáda byla pro ně pokaždé překvapením. Tefrodi ji pochopitelně nevybudovali kvůli nim. Sami pocházeli z terestrické planety a vystavěli si park pro svou radost. Hala měla oválný půdorys o délce pětset a šířce tři sta metrů. Na mnoha místech byly nepravidelné výklenky, které měly zakrýt umělý původ parku. Stěnu tvořila částečně porostlá skála, nad ní se klenulo modré nebe, poseté obláčky a mezi nimi zářilo slunce. Iluze byla naprosto dokonalá. Země byla celá pokrytá rostlinami. Rostla tu vysoká tráva a stromy, mezi nimi ubíhaly potůčky a vzduch byl naplněn švitořením ptáků.

Strážci zůstali pozadu a zajatci vykročili po louce k malému lesíku. Strugov si byl přesto jistý, že jsou stále sledováni.

S rukama v kapsách pomalu kráčet trávou a najednou zaslechl tichý Ganssonův hlas:

„Kdybyste potřeboval pomoc, dejte mi vědět!“

„Dávejte pozor, jestli neuvidíte Adamsova duplikanta.“

Gansson tázvavě vzhlédl. „Vy si myslíte, že je tady?“

„Ne, to je jen takový pocit. On musí mít strach a nejspíš se bude chtít s námi sám spojit. Pokud není tady, musíme se po něm poohlédnout někde jinde.“

Skupina se pomalu rozešla. Každý zamířil na své oblíbené místo a nic nebylo přirozenější, než že si přeje být na chvíli sám. Asi po půlhodině se opět scházeli. Strugov sledoval, jak si Cole Argerty lehl do trávy, ruce založil za hlavu a hleděl do nebe.

Adams zmizel za lesíkem, Koan Hun se posadil pod stromy a zamyšleně se díval do dálky. Gansson se zastavil na břehu potoka a duplikant se vyšplhal po křovinami zarostlém svahu. Strugov rád chodil, a tak šel dál.

Asi sto metrů před sebou zahlédl skupinu Tefrodů, kteří se velmi vzrušeně bavili. Obloukem je obešel, aby se s nimi nesetkal, a dostal se k potůčku, na jehož břehu seděl o dvě stě metrů dál Gansson.

Najednou zaslechl tichý, naléhavý hlas: „Zastavte se a dělejte, že si prohlížíte něco v trávě!“

Strugov poslechl a posadil se. Jen doufal, že si nikdo na dálku nevšiml jeho rozrušení. Hlas poznal. Patřil Adamsovi.

„Co chcete?“ zeptal se tiše.

„Mám strach,“ zazněl opět Adamsův hlas. „Na této základně si nejsem jistý životem. Miras-Etrin mě už nepotřebuje. Může mě každou chvíli odstranit.“

„A vy si myslíte, že vám pomůžu právě já?“ zeptal se Strugov.

„Pomůžeme si navzájem,“ zněla odpověď. „Nemám prázdné ruce.“

Strugov jen s obtížemi zachovával klid. Jeho nejsmělejší očekávání se naplnilo. Počítal s tím, že duplikant se dá pohnout ke spolupráci jen s potížemi - i když v hloubi duše, se nevzdal myšlenky na to, že duplikant pochopí svou situaci a pomoc nabídne sám.

Toto byla patrně ona alternativa. Strugov potlačil nadšení a musel si připustit, že by mohlo jít o past.

„Co můžete nabídnout?“ zeptal se a sklouzl podél vymletého břehu potoka. Pak pootočil hlavu.

Duplikant seděl na břehu a v jeho očích byl stejný strach jako tehdy, když je vedl do Miras-Etrinovy pracovny.

„Znalost místopisu,“ odpověděl duplikant. „Vstup do životně důležitých prostor a podobně.“

Strugov se na něj zadíval. Byl tak podobný skutečnému Homerovi G. Adamsovi, že člověku běhal mráz po zádech.

„Povězte mi víc,“ vyzval jej. Duplikant se chladně usmál. „Přece nemyslíte vážně, že vám řeknu všechno, co vím. Pak už byste mě nepotřebovali a nechali byste mě na Grahatu.“

„Byl jste příliš dlouho ve špatné společnosti,“ řekl Strugov. „Pozemšťané mají ve zvyku oplácet poskytnuté služby.“

„Měl jsem málo času na to, abych se seznámil se všemi zvyklostmi Pozemšťanů,“ odpověděl s náznakem výsměchu duplikant. „Cítím jako můj originál a od něj vím, že ani Pozemšťané vždycky...“

„Nechme toho. Chápu vás. Co od nás požadujete?“

„Abyste mě vzali s sebou, pokud se pokusíte uniknout.“

„A chcete to mít potvrzené písemně a ověřené notářem?“

„Vím, že se musím spolehnout jen na vaše slovo,“ odpověděl hořce duplikant. „Chci mít jen to - slib, ale od každého z vaší skupiny zvlášť.“

„Tady se nedá podniknout nic takového,“ řekl rychle Strugov. „Určitě nás pozorují. Nemůžete přijít za námi do našich ubikací?“

„Přijdu dnes večer po jídle,“ řekl duplikant, ale nečekal na odpověď a rychle se vzdaloval po břehu potoka.

Půlhodinka samoty uplynula. Pomalu se přiloukal Cole Argerty. „Co tady provozujete?“ zeptal se. „Jsou snad ty rostliny napadené nějakými škůdci?“

Strugov se zvedla mnul mezi prsty stéblo trávy. Najednou je odhodil a zasmál se. „Ne. Ale myslím, že Miras-Etrin je obklopen větším počtem škůdců než si může dovolit.“

5.

Zbytek dvouhodinového pobytu v osvěžujícím prostředí proběhl jako obvykle. Strugov si nejprve vzal stranou Weinsteinova duplikanta a požádal ho, aby se držel dál od ostatních. Duplikant nijak neodporoval. Zbylé čtyři muže Strugov rozdělil po dvou. Dva se drželi v blízkosti duplikanta, dva vedle něj, a ti vyslechli zprávu o nabídce Adamsova duplikanta. Chtěl, aby byli informováni včas a mohli si věc rozmyslet ještě než dorazí Adamsův duplikant.

Jako první byli spraveni Homer G. Adams a Koan Hun, pak se nenápadně vyměnili. Cole Argeuy okamžitě začal se svými otázkami, ale Strugov na něj nevlídně vyjel:

„Proč si to nejdřív nenecháte projít hlavou? Žádné diskuze nemají nyní smysl.“

Vrátili se na místo, odkud vyšli a tefrodští strážci už na ně čekali.

Na vteřinu přesně ve dvacet hodin pozemského času se objevilo pět ordonančních důstojníků, aby podalo jídlo. Večeře byla považována za hlavní jídlo dne a jako jediná nebyla servírována pomocí automatiky v jídelním stole ve společné místnosti.

Diskutovat se začalo už během jídla. Cole Argerty byl jako vždycky přesvědčený, že všechno je lest a podvod, který si vymyslel Miras-Etrin. Gansson přiznal, že si původně myslel totéž, pak ale došel k závěru, že by si tím Miras-Etrin nijak nepomohl. Koan Hun tvrdil, že neznají mentalitu Mistrů ostrovů a že je nutné počítat s tím, že jeho pohnutky se mohou z pozemského hlediska zdát směšné, nelogické nebo barbarské.

Homer G. Adams otevřeně řekl, že ani v nejmenším nepochybuje o upřímnosti svého duplikanta. „Má dobrý důvod zmizet z blízkostí Miras-Etrina a Tefrodů. Bojí se o život. Jediný, kdo mu může pomoci; jsme my. Pro mně je věc jasná.“

Adamsova slova rozhodla a Strugov ještě dodal:

„V našem postavení si nemůžeme vybírat a musíme přijmout to, co se nabízí. Jestli to duplikant myslí dobře se ukáže velmi brzy. Pokud je skutečně mužem Miras-Etrina, pak nám nenabídne nic, co by nám opravdu pomohlo. Stačí jej pozorně sledovat.“

V přesně stanovených časových odstupech se servírovaly jednotlivé chody večeře. Strugov seděl blízko glasitové stěny a neustále se díval ven, jako by tam bylo něco zajímavého.

Nikdo už nemluvil. Napětí rostlo. Od okamžiku, kdy odešli poslední Tefrodi, uplynulo šest minut.

Krajina za oknem se neměnila. Rovná pláň byla posetá šedohnědými kameny a amoniakovými kalužemi, ze kterých se kouřilo. Vítr ustal a obláčky páry stoupaly k nebi.

Svíst rozjždějících se dveří zazněl do ticha jako úder hromu. Pozemšťané vyskočili jako jeden muž. Na prahu stál Adams.

„Jsem rád, že...“ šel mu vstříc Strugov, ale duplikant se díval přes jeho rameno. „Kde je šestý muž?“ zeptal se.

„Ve své ubikaci. Je to duplikant a nechce rušit běh událostí.“

Duplikantovou hlavní starostí bylo pořád jedno a to samé: chtěl jistotu, že jej Pozemšťané v případě útěku vezmou s sebou. Jak už bylo řečeno, stačilo mu ústní ujištění. Zajatci mu jeden po druhém dali své slovo. Pak začala porada. Duplikant si provizorně obvázal zápěstí, aby jej mohli odlišit od originálu a Strugov začal: „Existují dvě možnosti. Jedna spočívá v tom, že bychom se zmocnili hypervysílače a zavolali na pomoc flotilu Impéria. Za předpokladu, že se dostatečně silný svazek nalézá ve vzdálenosti asi třiceti hodin letu, bylo by nutné nalézt po tuto dobu místo, na kterém můžeme pobývat, aniž bychom padli do rukou Miras-Etrina. Druhá možnost znamená opustit základnu a odněkud zvenku se spojit s flotilou.“

Mně osobně se první varianta jeví příliš riskantní a nejistá, ale možná mi někdo vyvrátí pochybnosti...”

„Proč nepoužít metodu složenou z obou možností?“ skočil mu do řeči Gansson. „Odvysíláme nouzový signál a opustíme stanici.“

Strugov mávl rukou. „Jestli nás Miras-Etrin pustí. Jakmile zjistí obsazení vysílačky, dá uzavřít všechny východy a ven se nedostane ani myš. Taková uzávěra se jistě dá provést centrálně a bude uvedena do provozu během zlomku vteřiny.“

„To je pravda,“ promluvil _duplikant. „Miras-Etrinovi stačí stisknout dvě tlačítka.“

Všichni se odmlčeli.

Pak promluvil opět Strugov: „Proti první možnosti mám námitky i já. Uvnitř stanice jsme příliš zranitelní. Ať se skryjeme kamkoliv, stačí jen odstavit dodávku vzduchu a jsme vyřízeni. Mistr ostrovů a jeho lidé mají skafandry.“

„Mohli bychom si je taky opatřit," navrhl Koan Hun. „S pomocí našeho spojence."

„To by byla jedna možnost," připustil Strugov, „ale je tu ještě něco. Základna bude jistě dokonale vybavena zbraněmi. Kdybychom byli uvnitř, naše jednotky by musely postupovat velmi jemně a je otázka, jak dlouho by je Miras-Etrin dokázal udržet v bezpečné vzdálenosti. Možná celé týdny."

Gansson, který měl rád ve všem jasno, se obrátil na duplikanta s otázkou na vyzbrojení stanice. Duplikant o tom nic nevěděl; ale to bylo přirozené. Nikdo nikdy nesdílí podobné informace více lidem, než je nezbytně nutné.

„Druhá cesta nám dává větší volnost pohybu," pokračoval Strugov. „Grahat je nehostinná pustina a jistě nebude snadné pohybovat se po povrchu v nějakém těžkém vozidle, ale totéž platí i pro Tefrody, kteří by nás pronásledovali. Kromě toho bychom si sami mohli vybrat místo, odkud nás vyzvedne flotila."

Cole Argerty prudce zvedl svalnatou paži. „Okamžik! Nechte mě taky něco říct, Ravile! Je vozidlo, o kterém mluvíte, vybavené hypervysílačem?"

„To nevím, spíš myslím, že ne."

„Jak tedy chcete vyslat nouzový signál?" chtěl vědět Gansson.

„Odeslání nouzového signálu je něco jiného," vysvětloval Strugov. „Mám vypracovaný plán, který považuji za naprosto spolehlivý, pokud je to v těchto podmínkách vůbec možné."

„To jsou jenom žvásty!" vyjel Argerty.

Strugov se kousl do rtu. „Jednoho dne uvidí svět nebývalé divadlo. Generál flotily Impéria a ministr pro kolonizaci se porvou. Hlavně pak za nikým nechodte a nevykládejte, že jsem vás nevaroval. Jestli máte lepší nápad, sem s ním. Jestli ne, omezte se na věcné poznámky."

Cole Argerty se sesunul do svého křesla. Strugov se kousal do rtu. Jejich postavení bylo tak zlé, že měli jen malou šanci dosáhnout cíle. Kdyby se nedokázali domluvit ani mezi sebou, mohli to rovnou vzdát.

„Plán na odeslání nouzového signálu je jedna z věcí, o které chcete pomlčet z bezpečnostních důvodů?" zeptal se Adams.

Strugov přikývl.

Gansson poznamenal: „Souhlasím, abyste plánoval, protože nikdo jiný není stratég, ale k provedení budete potřebovat nás všechny a je nutné, abyste nám řekl, co máme dělat."

„Ano. Nechci si hrát na chytrého a mít před vámi tajemství, ale v tomto případě to jinak nepůjde. Ostatně k odeslání signálu stačí jediný muž a tímto mužem budu

Patrně se mu podařilo ostatní přesvědčit, protože už nechtěli znát podrobnosti plánu.

„Na útěku ze základny bude sedm, respektive osm mužů. Jste to vy, kteří tu sedíte, pravý Amsel Weinstein a jeho duplikant. Naš nový přítel nám jistě pomůže osvobodit originál."

Duplikant mlčky přisvědčil.

Strugov pokračoval: „Víme, že existují vozidla, určená k přemísťování po povrchu planety. Problémem bude dostat se k nim a nepozorovaně opustit stanici."

„Zapomínáte na šokové pole," namítl Koan.

„Podle mého názoru už neexistuje. Vy jste se dostal na stanici jako první. Říkal jste, že šokové pole bylo v chodbě vedoucí do kolonády. Chodili tam tehdy Tefrodi?"

Koan se zamyslel. „Ne... Neviděl jsem tam ani jednoho."

„Právě. Pole mělo zabránit, abyste opustil kolonádu v nežádoucím směru. Teď ale chodí na procházky i Tefrodi a jak by se dostali ke svým příbytkům? Říkám vám, že pole bylo vypnuto."

Koan po chvíli uvažování přikývnul. „Ale i bez toho budeme mít problémy. Tefrodi jsou všude. Neujdeme ani deset metrů."

Strugov se s úsměvem otočil na duplikanta. „Tady vstoupí do hry náš společnýc. Tato stanice má jistě vlastní zdroj energie. Víte, kde je?"

Duplikant přisvědčil a Strugov pokračoval:

„Odpojením zdroje získáme výhodu, protože vypadne umělé gravitační pole a přitažlivost rázem vyskočí na 2,5 g. Vypadne klimatizace a na několik minut bude naprostá tma. Tohle všechno způsobí, že Tefrodi budou mít svých starostí víc než dost."

Tato fáze došla souhlasu. Strugov se otočil k duplikantovi a najednou se zarazil: „Jak vás mám oslovovat?"

„Gershwin."

„Cože?" zalapal po vzduchu Strugov.

„Správně," zasmál se pravý Adams.

„Homér G. Adams. To G znamená Gershwin:"

„No dobře," odkašlal si Strugov a vyptával se na elektrárnu.

„Pracuje na principu jaderné reakce," odpověděl okamžitě duplikant. „Jsou tu čtyři obří fúzní atomové reaktory válcového tvaru o průměru pět metrů a vysoké až ke stropu. K nim jsou připojené konvertory, pracující na

termální bázi. Mění tepelnou energii na elektřinu. To znamená, že s reaktorem jsou propojeny plazmatické generátory a ty jsou zásobovány z obřích vodních nádrží."

„A to všechno je v jedné místnosti?"

„Ano. Nalézá se v nejspodnějším podlaží, osm set metrů pod povrchem. Všechno je řízené automatikou. Myslím, že tam není žádný dozor, jen když přístroje signalizují poruchu..."

„Ale jak se tam dostat?"

Gershwin na tuto otázku čekal. Ostýchavost z něj už spadla a opět vypadal jako muž, který si je, vědom své ceny.

„Jistě chápete, že normálním vchodem to nepůjde," řekl.

„Samozřejmě, ale vy máte volnost pohybu a můžete s sebou nést malou časovanou bombu."

Gershwin se zasmál. „Nezapomínejte, že se sice trochu vyznám na burze, v akcích, zisku a úrocích, ale pokud jde o techniku, jsem absolutní ignorant."

„No dobře," řekl netrpělivě Strugov, „tady by asi bylo lepší, kdyby tuto roli převzal někdo zkušenější. Jak se ale dostane do elektrárny?"

„Z kolonády. Ale nejdřív vám povím, jak byla vybudována ta příroda. Nezasvěcený by řekl, že terénní nerovnosti sestávají z pády, která tam byla navezena a do níž bylo později vyhloubeno koryto potoka tak, aby iluze opravdové přírody byla dokonalá. Muselo to tak působit i na vás, ale to neznáte tefrodské metody. Vytvořit povrch popsaným způsobem by trvalo celé týdny a přitom je posádka základny v časové tísní. Místo toho natáhli na podlahu plastickou fólii, do které byly vtištěny veškeré nerovnosti, a pak ji pokryli spráši. Fólie byla podepřena dodatečným gravitačním polem, aby ji vrstva půdy nedeformovala..."

„Co má konstrukce haly společného s naší věcí?" zajímal se Strugov.

„Poschodí pod ní je prázdné. Nemá žádnou funkci, ale chodbami a větracími šachtami je spojené s ostatními sekcemi stanice. S trochou trpělivosti se mi podařilo protrhnout fólii a dostat se tak pod ni. Deset metrů od mého tajného vchodu probíhá hlavní antigravitační šachta, která vede až k základně stanice. Už rozumíte? Otvor v břehu potoka bude vaším vchodem do prostoru pod halou a tudy se nepozorovaně dostanete do elektrárny."

Na chvíli se rozhostilo ticho. Pak promluvil Strugov:

„Pokud je to pravda, Gershwine, vstoupíte do dějin jako zachránce Země."

Duplikant odpověděl prostě: „Můžete se o tom snadno přesvědčit. Zítra, až půjdete na procházku, na vás počkám u potoka. Dvě hodiny vám bohatě stačí na to, abyste se dostal k elektrárně."

Strugov pohlédl na ostatní. Adams se usmíval, jako by byl pyšný na výkon svého duplikanta, Gansson a Koan přikývli, jediný Cole Argerty se díval do země.

Gershwin vstal. „Ted' musím jít. Bylo by podezřelé, kdybych se tu zdržoval příliš dlouho."

„Počkejte!" zadržel ho Strugov. „Úplně jste převrátil můj plán. Myslel jsem, že mám čas několik týdnů, ale za těchto okolností... Je tu taky můj duplikant?"

„Jistě. Vidám ho denně." „Dobrá. Přiveďte ho sem!"

Gershwin se nejdřív zarazil, ale pak přisvědčil. „Kdy?"

„Co možná nejdřív." „Zítra ráno vašeho času?"

Strugov souhlasila přejel si hřbetem ruky přes čelo. Ted' se hlavně potřeboval vyspat. Nejdřív vykročil ke dveřím, pak si ale vzpomněl na pravidlo, že budou spát ve společné místnosti, aby zabránili výměně originálů za duplikanty, a uložil se na měkký koberec.

6.

Vzbudily jej hlasy. Byly tlumené, aby jej nerušily, ale přesto je dobře slyšel. Společná místnost byla jasně osvětlená; kdosi rozsvítil stropní světlo, protože venku byla noc a glasisová okna vypadala jako nepřátelské, temné, zlověstně se lesknoucí skvrny.

Strugov se nadzvedl. V ústech měl nepříjemnou pachut' a bolela ho hlava. Kdosi jej popadl pod ramena a pomáhal mu vstát. Promnul si oči a raději šel do koupelny. Po půlhodině, která z něj opět učinila civilizovaného muže, se vrátil do společné místnosti. Všichni stáli u dveří a vzrušeně se bavili.

Koan Hun se k němu otočil a referoval: „Gershwin šel pro vašeho duplikanta. Weinsteinova duplikanta jsme poslali pryč a..."

„Jděte stranou! A nechte mě, vyřídím si to sám!" řekl Strugov a okamžitě vykročil.

Chodba se asi po deseti krocích stáčela a z ohybu zaslechl zvuk kroků. První se objevil Gershwin a za ním Strugovův duplikant. Ačkoliv Strugov věděl, co jej čeká, měl najednou nepříjemný pocit u žaludku.

Gershwina nechal projít, ale svého duplikanta popadl za rameno a prudce ho obrátil k sobě.

„Počkej, bratříčku," zavrčel, „pro tebe mám speciální přivítání."

A jediným švihnutím zaťaté pěsti jej poslal k zemi.

„Tak nějak jsem si to představoval," pronesl naprosto klidně Gershwin. „Jen bych rád věděl, jak ho udržíte v klidu."

Strugov mávl rukou. „S tím si nelamte hlavu. Můj přítel Koan Hun má v tomto směru jisté schopnosti."

Koan Hun přistoupil blíž. „V jakém směru? Co tím chcete říct?“
 Strugov ukázal na duplikanta v bezvědomí. „Tenhle tady zůstane. A ven půjdu já.“
 Koan nebyl muž, který by na sobě dal znát překvapení.
 „Znamená to snad...“ začal Gansson.
 „Znamená," přerušil jej Strugov. „Koane, budu potřebovat vaši pomoc. Tenhle chlap nesmí za žádnou cenu promluvit tak, aby to bylo slyšet víc než na pět metrů.“
 „Za normálních okolností by to nebylo nic těžkého," odpověděl křehce působící Asiat, „ale co když přijdou Tefrodi?“
 „Vy si poradíte, Koane. Závisí na tom úspěch našeho plánu.“
 Víc Strugov říkat nemusel. Okamžitě se otočil ke Gershwini a zeptal se: „Jak dlouho by trvalo, než byste mě zasvětil do všeho, co musí vědět duplikant?“
 „Deset minut, snad patnáct. Nejdůležitější je lokalizace, ale na tu bude čas cestou.“
 „Dobrá, začněte!" vyzval jej Strugov.

Gershwin a pravý Strugov bez problémů prolezli otvorem v plastické fólii pod korytem potoka a dostali se do spodního ' podlaží. Odtud vyjeli pomocí antigravitační šachty zase nahoru a chodbou kráčeli k ubytovným duplikantů. Tefrodi si s tím hlavu nelámali. Celkem šlo o čtyři pokoje a v každém bydlelo šest duplikantů. Gershwin byl ubytován společně s dalším Adamsovým duplikantem, dvěma kopiemi Koana Huna a dvěma duplikanty, jejichž předlohou byl Strugov. Jednoho z nich Gershwin poslal za zajatci a Strugov měl převzít jeho roli.
 Sám neměl nejmenší ponětí, co bude. Přesto se mu zdálo, že se jedná o jedinou možnost, jak uspět. Jestli je to pravda, to se ukáže velmi brzy. Strugov si se značným překvapením uvědomil, že jeho postoj vůči nastávajícímu osudu je naplněn fatalismem, o němž se domníval, že ho není schopen.
 Duplikanti byli proti zajatcům ubytováni se zarážející jednoduchostí. U holých stěn stála primitivní lehátka a dvojice dveře vedly ke společným koupelnám. Uprostřed místnosti stál stůl, který vypadal jako stlučený z nepříliš opracovaných zbytků, a šest obyčejných židlí. Pod stropem visely dvě fluorescenční lampy.
 V místnosti byli jen dva duplikanti. Příchozím věnovali jen krátký pohled a dál se věnovali rozhovoru. Strugov měl pocit, že mu musejí vyčíst z tváře, že on duplikant není.
 Šel k lůžku, o kterém od Gershwina věděl, že patřilo jeho předchůdci, a položil se na ně. Protáhl se, založil si ruce za hlavu a řekl, že má hlad.
 Mimochodem to byla pravda, on ani jeho duplikant nesnídali. Strugov si pomyslel, jaká je to absurdní situace. On se pokouší hrát svého duplikanta a duplikant jeho.
 Koan a Gansson spolu mluvili tak tiše, že jim nebylo rozumět. Gershwin řekl, že u duplikantů šlo hlavně o to, aby se vcítili do psychiky originálu a vlastní „dvojnické" vědomí měli potlačovat.
 Strugov se díval na strop a zíval.
Stejně je to divné, říkal si v duchu. Přes svou dokonalou techniku Mistři ostrovů stejně něco přehlédli. Dokázali zhotovit šablonu a podle ní vytvořit umělou bytost, která se podobala originálu do nejmenších podrobností, až do posledního nukleotidu kódu DNA. Ale bytost, která vznikla, neměla možnost identifikace.
 Aby mohli duplikanta použít, museli mu dát pověření a vědomí. Museli mu vysvětlit, že není originál a že byl vytvořen jen proto, aby splnil jisté pověření. Museli duplikantovi namluvit, že je samostatnou bytostí a má své ego. Jinými slovy: museli mu dovolit, aby byl odlišný, přestože si původně dali tolik práce, aby byl stejný. Jejich záměrem bylo, aby se duplikant na 99 procent cítil jako jeho originál a jen tu a tam si vzpomněl na to, že ve skutečnosti je samostatnou bytostí oddanou Mistrům ostrovů, která má splnit určitý úkol. Strugov byl přesvědčený, že se to úplně nedařilo. Duplikant si byl nepřetržitě vědom skutečnosti, že individuum jen představuje a k úkolu, který měl provést, se stavěl kriticky a vnímal jej ve světle svých vlastních zájmů. Jen díky tomu se mohlo stát, že Gershwin nabídl spolupráci zajatcům. Stalo se tak na základě toho, že si byl vědom své individuality a ze strachu. Báł se, že jej bude stát krk, když místo toho, aby se staral o sebe, tuto starost přenechá jiným.
 Když se Strugov v myšlenkách dostal až k tomuto bodu, rozjely se dveře a vstoupili zbylí duplikanti. Viděl dalšího Koana Huna, jednoho Adamse a Strugova. Ganssonův duplikant, který až dosud hovořil s prvním Koanem, vstal a jako pravý Gansson zamířil ke dveřím. Před nimi se ještě zastavil a řekl:
 „Budu o tom přemýšlet, Koane. Jsem si jistý, že na něco přijdeme.“
 Strugov se za ním díval. Dokonaleji nemohl vypadat ani pravý Jörg Gansson. Ostatní duplikanti zůstali stát u dveří.
 Gershwin se postavil k nim a Strugov si všiml jeho významného pohledu. Vstal a připojil se k duplikantům. Nikdo nemluvil, jen stáli, až zazněl hlas z reproduktoru:
 „Je čas k snídani, pánové!"

Dveře se rozjely, duplikanti se vyhrnuli na chodbu a připojili se k duplikantům z dalších tří pokojů. Strugov byl obklopen tolika Adamsy, Argerty, Huny, Ganssony a Weinsteiny, až se mu z toho dělalo zle. Chodba po několika metrech ústila do velké místnosti, ve které stály čtyři stoly. Duplikanti se rozsadili podle toho jak byli ubytováni a pustili se do jídla, které před nimi stálo v nízkých oválných miskách. Strugov se choval jako ostatní. Měl hlad a v miskách byla neobyčejně zdařilá napodobenina vajec se šunkou, samozřejmě syntetická, ale zhotovená s velkou péčí. Duplikanti si museli zvyknout na pozemskou stravu. Strugov nedokázal zjistit, kde se tu jídlo vzalo. Stoly nebyly vybavené servírovacím zařízením, zato u stěny stáli dva strážci, kteří nedělali nic jiného než že sledovali duplikanty při jídle. Jejich úkolem bylo patrně korigovat chyby.

Strugov jedl tak jako vždycky, když měl hrozný hlad, ale tím nevzbudil žádnou pozornost. Jeden duplikant Koana Huna chtěl něco říci svému sousedovi u stolu a nenamáhal se ani spolknout sousto.

„Koane Hune, s plnými ústy se nemluví!“ křiknul jeden strážce od stěny. Duplikant sebou škubla umkl.

Strugov musel obdivovat pozornost Tefrodů. Oba strážci by pravděpodobně byli ještě lepší než duplikanti, jen kdyby se dal změnit jejich vzhled.

Když Strugov dojedl, zapálil si cigaretu. Cítil se sytý a domníval se, že nadešel čas, aby začal svou hru. Vdechl kouř a rozkašlal se.

Oba strážci zareagovali okamžitě. Jeden z Tefrodů přistoupil ke stolu, bouchl jej do zad a nepříliš přátelsky poznamenal:

„Co je s vámi, generále?“

„Vdechl jsem kouř,“ odpověděl Strugov jako by se dusil.

„Generál Strugov si zapaluje jednu cigaretu od druhé,“ zavrčel strážce, „ale nešlukuje.“

Strugov přestal kašlat a provinile vzhledl. „Už se to nestane.“

Tefrod na něj vrhl nedůvěřivý pohled a opět se postavil do zadu ke zdi. Strugov počkal, až bude klidně stát, a hlasitě říhl. Dva duplikanti Cole Argertyho se začali uškíbat.

„Generál Strugov nekrká!“ vyštěkl strážce.

Strugov vstal.

„To si myslíš ty, synáčku,“ řekl otcovským tónem, „kde jsi sebral ty svoje vědomosti?“

Tefrod zbledl. Tímhle způsobem s ním patrně ještě žádný duplikant nemluvil. Vykročil ke Strugovovi s hlavou bojovně napřímenou a rukou na pažbě, zbraně.

„Řekl jsem, že generál Strugov nekrká!“ opakoval bojovně.

Strugov opovržlivě mávl rukou. „Kecáš, chlapec. Kdo jiný by to měl vědět lépe než já?“

„Všechna schémata i podschémat chování zajatců jsou nahrána na nosiči informace,“ vykřikl Tefrod. „Byla nám stále znovu a znovu přehrávána, až jsme si zapamatovali každou sebemenší podrobnost. My víme líp než vy, jak se zajatci chovají. A generál Strugov nekrká!“ dodal přeskakujícím hlasem.

Strugov na něj shlížel téměř soucítě. „Tak je na těch vašich nosičích něco špatně,“ pronesl klidně. „Dej si říct, chlapče. Strugov není tak uhlazený, jak si jej představujete.“

Tefrod nív nepuknul. „Přinesu vám...“ Strugov přistoupil těsně k němu a položil mu ruku na rameno. Strážný byl tak překvapený, že zmlkl.

„Nech mě mluvit, synu,“ pokračoval Strugov, ale jeho hlas nabyl na tvrdost. „My všichni jsme tady proto, abychom do nejmenších podrobností nastudovali zvyky zajatců a stali se jejich věrnými obrazy.“ Nyní mluvil tak nahlas, až se ostatní duplikanti u stolů přikrčili. „Já, ty poslední vojíne, jsem generál kosmického loďstva Solárního impéria. Jak se mám chovat jako Strugov, když musím přijímat rozkazy od takové nuly? Víš co by udělal pravý Strugov, kdyby se ocitl na mém místě? Seřval by tě a vyrazil s tebou dveře! Tak je to a teď mě doved' ke svému nadřízenému!“

Tefrod ustoupil a z bojového postoje se přikrčil. V očích měl úžas i strach a jak couval, nepřestával Strugova sledovat. Konečně se za jeho zády rozjely úzké dveře, vedoucí do slabě osvětlené chodby. Tefrod zmizel. Dveře se za ním zavřely a splynuly natolik s obložení stěny, že nebyly nijak vidět.

„Všichni zpátky do ubikací!“ zavelel druhý strážce.

„Generále Strugove - ano, vás myslím - vy zůstanete tady!“

Strugov zůstal stát, zatímco ostatní procházeli kolem něj. Gershwin na něj vrhl varovný pohled. Strugov nemohl nijak odpovědět, na to jej Tefrod příliš ostře sledoval.

Chvilí pak stál mlčky s mlčenlivým strážcem. Konečně se rozjely dveře a první strážce se vrátil s důstojníkem. Mladý muž měl typickou sametově hnědou pleť Tefrodu, vysokou postavu a hezký obličej s arogantním výrazem.

„Chcete dělat potíže?“ zeptal se hrubě.

„Vy máte hodnost, srovnatelnou s poručíkem?“

Tefrod byl tak překvapený, že přisvědčil.

„V tom případě si na mě dejte pozor!“ spustil na něj Strugov. „Já jsem generál a jsem oprávněn se jako generál chovat. Vy se podle toho koukejte zařít! Okamžitě mě doved'te k Miras-Etrinovi!“

Na rozdíl od strážného se mladý důstojník dovedl dokonale ovládat. Chladně pohlédl na Strugova a řekl: „Vaše přání bude splněno. Až vás ctihodný Mistr ostrovů propustí, pak si vás podám.“ Strugov nevěřícně zavrtěl hlavou. „Vy vůbec nechápete o co jde, poručíku. To je vaše velká chyba.“ Tefrodi jej vzali mezi sebe a procházeli úzkými, jev slabě osvětlenými chodbami. Strugovo napětí stále rostlo. Vedli jej k Miras-Etrinovi. Viděl, že jeho argumenty zapůsobí. Od duplikantů se nedalo očekávat, že se jejich pseudoosobnost rozvine žádoucím směrem, pokud se bude vyvíjet pod knutou a za dohledu stráží. Museli si přece zvyknout na svou roli, na situaci, kdy se s nimi bude jednat s velkou úctou, která přísluší originálům. Miras-Etrin mu musí dát za pravdu. Nabízela se jediná otázka, zda duplikantovi vůbec přísluší tolik iniciativy. Pokud ne, podívají se duplikantovi pořádně na zoubek a tím by hra skončila. Jak, o tom si Strugov nedělal iluze.

Miras-Etrin poslal stráže pryč. Seděl za svým ohromným psacím stolem a zamyšleně se díval na Strugova. „Už tohle je chyba,“ řekl Strugov. Miras-Etrin zareagoval udiveným pohledem. „Já jsem generál, Ctihodný,“ pokusil se jej upamatovat Strugov. „Není možné si mě prohlížet a nenabídnout mi židli.“ Zdálo se, že Mistra ostrovů situace spíš baví. Pousmál se a krátkým gestem pokynul k jediné židli, stojící před stolem. „Posaďte se, generále,“ pronesl bezvadným interkosmem. „Zdá se, že strážní mě informovali správně. Stěžujete si na špatné zacházení.“ „Nic takového, Ctihodnosti. Mám jen návrh. Nápad, jak by se zbraň, za které mohu duplikanty bezpochyby považovat, stala silnější a účinnější.“ „Proč si lámete hlavu těmito problémy? A proč právě vy?“ „Vím stejně dobře jako vy, že ve vzdálenosti tisíc světelných let sedí jiný Strugov, rovněž duplikant jako já. A ve stejné ubikaci tady se mnou žije třetí a čtvrtý. Nepotřebujete je. Jednoho dne budou zbyteční, lépe řečeno nadbyteční. Vy jste jim dal život a stejně tak jim jej odejmete, jak se vám bude hodit. Já se hodlám postarat o to, abych se nadbytečným nestal.“ Miras-Etrin na něj celou minutu hleděl, a teprve pak řekl: „Seznamte mě se svými návrhy.“ Strugov mluvil v podstatě o tom, co se už pokusil vysvětlit strážcům. Subordinace, která je prostými vojáky vnucována duplikantům, nemůže nijak usnadnit roli duplikantů při nasazení. Duplikami žijí pod knutou, a to se musí změnit. Je třeba dát jim možnost rozvinout jejich ego. Celý projekt je ohrožen, pokud bude místo pravého Strugova nasazen duplikant, který si zvykl krčit se před každým, kdo jen jde kolem. Když domluvil, opřel se a klidně hleděl na Miras-Etrina. Mistr ostrovů na okamžik váhal, pak řekl: „Připouštím, že jsem se až dosud nezabýval tímto aspektem, konečně, jsem tu teprve krátce. Postarám se o nápravu a vám děkuji, že jste v sobě našel odvahu promluvit.“ Strugov pochopil, že by měl odejít, ale zůstal sedět a usmíval se. Pak řekl: „To, že jste můj návrh tak laskavě přijal, Ctihodný, mi dodává odvahu předložit druhý.“ Tentokrát se asi Mistrovi ostrovů zdálo, že věc zašla příliš daleko, protože o poznání chladněji prohlásil: „Prosím, ale jen pokud to půjde rychle.“ „Ovšem. Za podmínek, které zde panují a ve kterých duplikami žijí, není na dosud vyslané duplikanty spolehnutí. Měl byste je vyměnit.“ Kritické slovo bylo vyřčeno. Strugov cítil, jak mu srdce buší až v krku. Polilo jej horko a Miras-Etrinův upřený pohled jeho situaci nijak neusnadňoval. Původní chlad a netrpělivost Mistra ostrovů byly pryč. Nedal najevo žádný údiv, ale pohlédl na zajatce s nedůvěrou. „Kdo vám vnukl tuto myšlenku?“ zeptal se. Strugov v bezmocném gestu pokrčil rameny. „Nikdo. Já sám.“ Chladný Mistrův pohled vyvolal u Strugova přímo paniku. Obával se, že jeho hra byla prohlédnuta. Miras-Etrin pokračoval: „Neexistuje duplikant, který by se tímto způsobem stavěl k úkolu, pro který je určen. Jaké jsou vaše skutečné pohnutí.“ Strugov ještě nikdy v životě nezažil tak obrovské ulehčení. Odkášlal si a chvíli se musel nutit ke klidu. Pokoušel se zahrát člověka, který je nachytán při činu. „Nechtěl bych se stát přebytečným. Prostě tu je možnost, že mám pravdu a Strugov číslo jedna neodpovídá požadavkům. Z toho plyne nebezpečí, že bude odhalen a tím se opustí ta část projektu, počítající s naším nasazením. Dovoluji si poukázat vám na tuto skutečnost a nežádám nic jiného než to, abych v případě náhrady za číslo jedna byl poslán já.“ „Vy navrhuje něco mě, Mistru ostrovů?“ Strugov zvedl na obranu obě ruce.

„Nic mi není vzdálenějšího, Ctihodný," protestoval. „Vážím si vaší blahosklonnosti a dovolil jsem si pouze přednést prosbu. Pokud jsem tím vzbudil vaši nelibost..."
„Vstaňte!" přerušil jej Mistr ostrovů. Strugov vyskočil ze židle.
„Jste nejpodivuhodnější duplikant, který mi kdy přišel pod ruku," ušklíbl se Miras-Etrin. „Nejste v nemilosti. Váš návrh si jen nechám projít hlavou."
Strugov se uklonil a couval ke dveřím. Napřímil se až za dveřmi - ze strachu, aby Miras-Etrin neviděl vítězný svit v jeho očích.

7.

S výjimkou jídla, které probíhalo pod ostrážitými zraky dvou Tefrodů, mohli duplikami překvapivě svobodně využívat volný čas. Strugov se vrátil, zodpověděl několik zvědavých otázek a zcela nerušeně odešel s Gershwinem na procházku. Ani na okamžik nezaváhal před otázkou, jestli má tohoto duplikanta zasvětit do všeho, co se událo.

„Vypadá to slibně," začal překotně. „Miras-Etrin je na Grahatu teprve krátce. To znamená, že základně musel velet nějaký Tefrod a Mistr ostrovů ještě není do všeho zcela zasvěcený. Musí se starat o spoustu věcí najednou." Pomalu procházeli parkem k potoku a k místu, kde Gershwin vyhrabal tajný východ. Hala byla opuštěná. Tefrodi byli patrně příliš zaměstnaní na to, aby se těšili z krás uměle vytvořené přírody. Strugov využil příležitosti k tomu, aby navštívil vězeňský trakt, a Gershwin na něj čekal za lesíkem. Strugov se bez obtíží dostal k posledním dveřím, které se před ním rozjely. Jasně osvětlená chodba byla prázdná, ale po několika metrech zaslechl za ohybem kroky.

Pak se objevila vysoká postava se širokými rameny. Gansson.

„Kterej..." zaduněl obrův hlas. „Ravile, ksakru, co tu pohledáváte?"

„To je mi přivítání. Tak já zas půjdu." „Ale no tak! Jen jste mě překvapil. Počkejte tady, musím to uvnitř připravit." A odběhl.

Když se vrátil, Strugov se zeptal: „Jaké přípravy?"

„Poslal jsem pryč Weinsteinova duplikanta. Nesmí vás vidět, když už tam máme vašeho duplikanta."

„Chcete tím říct, že on považuje mého duplikanta za pravého?"

„Přesně tak. Váš duplikant nedělá vůbec žádné potíže. Vaši roli hraje přímo ukázkově."

Vstoupili do společné místnosti. Argerty, Adams a Koan Hun je okamžitě obklopili. Duplikant stál opodál a se zájmem přihlížel.

„Odved'te ho pryč!" požádal Strugov a Gansson duplikanta odvedl. Raději zůstal s ním, aby na něj dal pozor.

Strugov ostatní seznámil s posledním

vývojem událostí.

„Vypadá to dobře," opakoval poněkolkáté. „Miras-Etrin se rozmyslí ještě dnes, tím jsem si jistý. Jestliže se rozhodne nahradit prvního duplikanta mnou, vyrazíme."

„Přišlo to nějak naráz," poznamenal Adams. „Můžeme vám v něčem pomoci?"

Strugov zavrtěl hlavou. „Ne. Jen dávejte dobrý pozor, aby žádný duplikant nic netušil. Jak se vám podařilo přimět mého duplikanta ke spolupráci?"

Koan Hun se zasmál. „Musíte nám prominout. Vrátili jsme se do dávných dob. Vyprávěli jsme mu o dopadajících kapkách vody a o čínském mučení vůbec. Myslím, že dost přesvědčivě."

„No dobře. Já teď zmizím. Uslyšíte o mě hned jak padne nějaké rozhodnutí. Povězte všechno Ganssonovi."

Odešel stejnou cestou, kterou přišel. Hala byla prázdná a Gershwin čekal za lesíkem.

Během oběda už bylo jisté, že rozhovor s Miras-Etrinem přinesl úspěch. Strážci se neobjevili a Strugovův respekt nevidaně vzrostl, k nelibosti tří jeho duplikantů. Po jídle podnikli Strugov a Gershwin další cestu do haly, prolezli vyhrabaným otvorem a tentokrát sestoupili až ke dnu stanice. Nejspodnější patro bylo pusté, ale odněkud zaznívalo bzučení těžkých strojů.

Strugov si prohlédl elektrárnu a došel k závěru, že k ochromení celé základny stačí přerušit přívod plazmatu k reaktoru. K tomu byl zapotřebí speciální druh časované bomby, protože jakmile bude poškozeno potrubí, naplní celou místnost oblak žhavého ionizovaného plynu; kromě toho vysadí umělé gravitační pole a nebude fungovat výtah. Nad tímhle už nebylo třeba nějak složitě přemýšlet. Jednoduchý časový spínač se dá zhotovit i v primitivních podmínkách a místo bomby postačí ruční palná zbraň, kterou obstará Gershwin.

Vyjeli nahoru a protáhli se otvorem v břehu potoka. Hala byla stále prázdná. Tefrodi měli jiné starosti a tím méně dohlíželi na zajatce.

Když se vrátili do ubytovacích prostor duplikantů, už je čekal tefrodský důstojník s poselstvím od Miras-Etrina, které znělo:

„Váš návrh byl akceptován. Připravte se. Za patnáct hodin odlétáte k Zemi."

Strugov se musel podrobit čtyřhodinovému hypnotréninku, během kterého mu bylo vštípeno všechno, co se událo od okamžiku jeho únosu. To bylo nezbytné, protože pokud měl zaujmout místo prvního duplikanta, musel být informován. Byl v péči vysokých tefrodských důstojníků, kteří nelitovali žádné námahy, aby jej připravili na jeho úlohu. Zkoušeli jej, jestli si zapamatoval příslušné údaje. Naučili jej řídit malou tefrodskou lod', protože se na cestu měl vydat sám a bylo nutné uniknout pozemským zaměřovačům. Motali se kolem něj tak dlouho, že už se bál, aby měl vůbec čas připravit Gershwinu a svoje společníky.

Jeho obavy se nakonec nenaplnily. Krátce po večeři jej nechali odejít a jen mu doporučili, aby si šel brzy lehnout a pořádně si odpočinul.

Strugov večerel jako obvykle s ostatními duplikanty a využil první příležitosti, aby mohl zmizet s Gershwinem. Mluvili spolu v hale, kde se cítili v bezpečí.

„Od tohoto okamžiku musí jít všechno poměrně rychle," začal Strugov. „Musí být osvobozen Weinstein a bude nutné se ujistit, že pozemní vozidlo je schopné provozu. Kromě toho budu potřebovat zbraně, nejméně deset ručních, když už není k dispozici nic těžšího. K tomu baterii, hodinky, pulzátor... Dokdy to můžete opatřit?"

Gershwin to ani v nejmenším nepřekvapilo. Aniž by položil jedinou otázku, řekl:

„Za půldruhé hodiny. Stačí to?"

Strugov si jej nedůvěřivě změřil. „Jak se k těm věcem dostanete?"

Duplikant se ušklíbl. „Člověk se musí umět vyznat v tlačnici. Jen kousek odtud je řada dílen. Tam najdu součástky. Hangár pro pozemní vozidla je sice situován na druhou stranu, ale taky není daleko odtud. Stráže tam nejsou, a tak nebude těžké zjistit, jestli je vozidlo pojízdné. Horší to bude s Weinsteinem. Ten je o několik poschodí níž a bude nutné počítat s tím, že je strážěn. Přesto jej odvedu, ale musíte mi říct, kam."

Strugov už to měl vymyšlené. „Sem," řekl. „Hala je jediné místo, kde si můžeme být jisti. Sem, za lesík."

Gershwin se podíval na hodinky. „Domluveno. Za devadesát minut. Budete tady?"

Strugov zachmuřeně přikývl. „Ano."

Gershwin dodržel slib. Během půldruhé hodiny obstaral všechno potřebné, zbraně, součástky, baterie, pulzátor, i Amsela Weinsteina. Weinstein byl nad nečekanou záchranou celý bez sebe radostí. Pochopil, že jde o něco neobyčejného a zasypal Strugova otázkami. Strugov mu řekl jen to, že teď není na řeči čas. Ve skrytu za lesíkem zhotovili jednoduché odpočítávací, které mělo v kritickém okamžiku odeslat zápalnou jiskru k odjištěné laserové zbraně. Časová prodleva byla volitelná od jedné do deseti hodin. Strugov nastavil devět. V duchu si spočítal, že to tak asi bude chvíle, kdy bude dán povel ke startu jeho malého plavidla. Teprve potom si našel čas promluvit s Weinsteinem. Nejdřív jej seznámil s tím, co se mezitím stalo, a pak položil několik otázek. Odpovědi jej uklidnily. Amsel byl internován v plně automatizované místnosti, jaké používali i Tefrodi a dohlíželi na něj jen nepravidelně a ve velkých časových odstupech. V podstatě se nedalo očekávat, že by byl jeho útěk odhalen dříve, než uplyne devět hodin. To bylo velmi důležité, protože Weinstein se už nemohl vrátit do svého pokoje, příliš vzdáleného od hangáru.

Gershwin si prohlédl i vozidla. Řekl, že dohromady jich je pět. Dvě byla v pohotovosti, u tří dalších byly vybité baterie. Z hangáru se vyjíždělo rovnou ven a venkovní vrata byla opatřena nouzovým agregátem, který ovládal otevírací mechanismus i v případě výpadku proudu.

Umělé slunce, které přes den svítilo z blankytně modré oblohy, zatím zmizelo za skalami. Setmělo se a malý umělý svět se chystal na noc. Strugov a jeho dva společníci se vydali k vězeňskému traktu. Jejich příchod proběhl podle obvyklého scénáře: Gansson jim vyšel naproti, a pak se vrátil, aby odvedl Weinsteinova duplikanta.

Pravý Amsel byl přivítán velikým jásotem. Strugov počkal, až opadnou emoce, a pak vyrukoval s posledními novinkami.

„Plán je jasný," shrnul to nakonec.

„Startuji zítra ráno. Krátce poté exploduje časovaná bomba a přeruší zásobování proudem. To bude znamení pro vás. Opustíte vězeňský trakt a půjdete směrem ke kolonádě. Před ní se setkáte s Gershwinem, který vás dovede do hangáru. Tam najdete zbraně a zničíte jimi ostatní vozidla. Co nejrychleji opustíte stanici a nezastavíte dříve než po stu kilometrech. Musíte si vyhledat nějakou nepřehlednou krajinu. Ve vozidle je běžná vysílačka. Přepněte ji na příjem a očekávejte signál. Doufám, že se mi brzy podaří navázat spojení s našimi jednotkami. Pošlu je na Grahát, aby vás vyzvedli. Jakmile se vám ohlásí, začnete vysílat polohovací signál. Je to jasné?"

Všichni mlčky přikýkli.

Strugov se zvedl. „Zlomte vaz. Když to klapne, za den nebo dva se zase uvidíme." Podali si ruce. Nikdo už nepromluvil, ale způsob, jakým si podali ruce, nahradil jakákoliv slova.

Strugov a Gershwin se vrátili do haly, odtud prolezli do elektrárny a instalovali časovanou bombu. Krátce po startu lodi, která měla dopravit Strugova na Zemi, bude na hodinách dosaženo kritického času. Signál bude předán pulzátoru, který začne pracovat. Celý řetěz tranzistorů vytvoří impulzy, které mají stejnou charakteristiku jako spouštěcí mechanismus zbraně. Ta exploduje, přeruší vedení plazmatu a o zlomek vteřiny později přestanou pracovat fúzní reaktory. Muselo se to povést. Kámen se dal do pohybu a nebylo možné jej zastavit.

Strugov a Gershwin se vrátili k ostatním duplikantům, kteří se právě ukládali ke spánku. Strugov byl nervózní, ale přesto se uložil, protože v této poloze se pořád mohl pokusit usnout.

V těchto okamžicích klidu, kdy si všechno mohl důkladně promyslet, se jej zmocnily pochyby. Od okamžiku, kdy svoje spoléčníky začal přemlouvat k útěku, uplynul sotva den a půl. Dříve se domníval, že jde o příliš závažný podnik, který by si vyžádal alespoň tři týdny příprav. A teď? Za osm hodin bude ve volném prostoru vysílat nouzový signál a dole, v přízračné krajině Grahátu pojedou jeho kamarádi v pancéřovaném vozidle. Nebylo všechno až příliš jednoduché?

Bylo vůbec možné, že jej sám Miras-Etrin poslal na cestu? Jak vůbec mohl Mistr ostrovů přistoupit na něco, v čem je obsažen plán útěku Pozemšťanů?

Strugov s nesmírnou péčí probíral otázku za otázkou a došel k závěru, že se nemá čeho obávat. Z hlediska Miras-Etrina se věc jevila takto:

Základna na Grahátu byla vzdálena od Země desítky tisíc světelných let a v části galaxie, kde se příliš nevyskytovaly pozemské lodě. Miras-Etrin si byl jistý momentem překvapení. Kromě toho se základna nalézala na planetě, jejíž atmosféra byla nedýchatelná pro Pozemšťany i Tefrody. Miras-Etrin měl šest zajatců, kteří nemysleli na nic jiného než na útěk, ale pojistil se.

Pozemšťané nemohli opustit stanici, protože vzduch venku byl pro ně jedovatý. Z tohoto důvodu je ani zbytečně nehlídal.

Strugov si byl jistý, že Miras-Etrin považuje Pozemšťany za bezmocné. A s touto myšlenkou usnul.

Druhý den ráno snídal jako obvykle s ostatními duplikanty. Přesto měl dojem, že jídlo bylo podáváno o něco dříve. Podle jeho propočtů zbývalo do startu vesmírné lodi sedmdesát minut.

Po snídani pro něj přišla skupina tefrofských důstojníků a doprovodila jej do centrálních prostor základny.

Poprvé od okamžiku, kdy se dostal na Grahát, uviděl hangár. Dovedli jej do haly válcového tvaru o průměru sto padesáti metrů. Výška válce byla impozantní; Strugov se domníval, že strop hangáru je nejspíš stropem kupole. Lodí kulového tvaru měla průměr asi sto metrů. Strugov na pokyn nastoupil a důstojníci z jeho doprovodu mu položili celou řadu otázek, které souvisely s nastávajícím úkolem. Strugov reagoval odpovídajícím způsobem. Uvedl, do jaké vzdálenosti od Země doletí, jakým způsobem se vyhne prstenci zaměřovacích přístrojů, a jak dosáhne spojení se svým duplikantem. Všechny tyto věci se naučil předešlé dopoledne. Díky hypnoškolení je měl v paměťových stopách zachycené tak, že je nemohl zapomenout. Jeden z důstojníků jej dovedl na stanoviště velitele, což byl malý prostor kruhového průměru, vybavený pro posádku čtyř mužů.

Strugov nečekal na pokyn a začal si navlékat skafandr. Poté zodpověděl další otázky, které se tentokrát týkaly pilotování lodi. Tefrod jej ujistil, že podle jeho názoru se nedají očekávat žádné těžkosti a rozloučil se. Strugov se usadil do pilotního křesla a přezkoušel přístroje. Lodí byla připravená ke startu. Čísla na digitální časomíře se blížila k nule.

Strugov obrátil pozornost na ovládací panel hypervysílače. Zapojil hlavní spínač a pod jeho rukama se rozsvítila řada barevných kontrollek. Během hypnoškolení sice neabsolvoval kurs ovládání vysílače, ale přesto si byl jistý, že to zvládne. Přístroj byl téměř stejný jako hypervysílač pozemské výroby.

O několik minut později Strugov odstartoval. Start proběhl bez jakýchkoliv formalit. Jakmile na displeji časomíry naskočila nula, zaznělo bzučení motorů. Panoramatická obrazovka přinášela pohled na hladké stěny hangáru, podél kterých lodí pomalu stoupala vzhůru. Jakmile se vzdálila z umělého gravitačního pole základny, zaskvítila kontrolka palubního

regulátoru gravitace, ale Strugov žádný přechod necítil. Na obrazovce bylo nyní kalné nazelenalé příšeří nastávajícího dne. Strugov se opřel a pokoušel se představit si, jak to vypadá na stanici. Podle jeho propočtu byl spuštěn časový spínač odpálení bomby a věžňové s Gershwinem byli na cestě k hangáru pozemních bojových vozidel. V duchu jim držel palce.

Pak vstal, aby si prohlédl lodí. Měl přímo dětinskou radost z toho, že se mu podařilo uniknout z takového vězení, odkud byl údajně útěk nemožný a ještě ke všemu přitom ukořistil nepřátelskou lodí.

Nejprve zamířil do té části lodi, kde očekával hangáry pro pomocné lodě. Toto plavidlo bylo určené pro posádku zhruba třiceti mužů, a to znamená, že by v něm měly být aspoň dva záchranné čluny. Najednou si uvědomil, že mu během hypnokurzu byly vštípeny tisíce detailů, ale o záchranných lodích se nedověděl nic.

Hangáry by měly být v části lodi kolem rovníku. Strugov sjel o dvě poschodí níž a dal se do hledání. Ocítl se v chodbě, široké asi dva metry, která podle jeho informací vedla po obvodu těsně pod pláštěm. Po levé ruce měl vstup do spodní polokoule, vyplněné pohonnou jednotkou.

Strugov se pohyboval rychle a s rostoucím neklidem. Měl pocit zvířete v pasti. Pokoušel se namluvit si, že všechno je v pořádku a on je obětí jen své fantazie. Neuspěl. Nedokázal se zbavit pocitu cíhajícího nebezpečí. Chodba končila u příčky z těžkého, šedého kovoplastu. Strugov zmáčkl tlačítko na stěně a po zabzučení se příčka začala od prostředka rozjíždět, až obě křídla zmizela ve stěnách.

Prostor za ní byl jasně osvětlený a prázdný. Ve stěnách i v podlaze byly zapuštěné kolejničky, které slouží k ukotvení pomocné lodě a brání jejímu pohybu po hangáru. Jistící zařízení bylo prázdné. V této lodi nebyly záchranné čluny. Strugov měl pocit, jako by jej někdo přetáhl kladivem po hlavě, ale o necelou vteřinu později se vzpamatoval. V duchu se ptal, proč na něj tato skutečnost tolik působí. Pomocné loď použít nechtěl a v podstatě nehrálo vůbec žádnou roli jestli tu jsou nebo ne.

Vypadalo to, jako by byly odstraněny úmyslně. Proto, aby mu bylo znemožněno opustit loď, kdyby... Syčivý zvuk jej přiměl k otočení. Jeho oči se rozšířily bezbřehým úžasem když si uvědomil, co se objevilo zdánlivě z ničeho. Na okamžik si říkal, že snad ztrácí rozum. Najednou pochopil. Bylo to, jako když blesk ozáří temnou krajinu a před očima vystoupí ostrý obraz. Dokonce se v duchu ptal, jak je možné, že tak dlouho nechápal souvislosti. S bolestnou jasností si uvědomil, že posledních padesát hodin příprav nemělo jiný výsledek než to, že ze sebe udělal úplného pitomce. To, co považoval za svůj plán, byl vlastně Miras-Etrinův plán. Hra skončila.

Postava, která vyvstala z ničeho na prahu hangáru, byl Mistr ostrovů Miras-Etrin.

Strugov potřeboval dalších pět sekund aby si uvědomil, že to není Mistr ostrovů osobně. Ve vratech hangáru stála třídimenzionální, mírně transparentní, ale přesto přesvědčivě působící projekce.

Miras se usmíval svým typickým posměšným úsměvem.

„To je konec, generále Strugove,“ řekl klidně. Mluvil v interkosmu stejně jako na Grahatu. „V této hře jste byl vynikajícím partnerem. Už dlouho jsem se tak dobře nebavil.“

Zábava, to byl jeho jediný motiv, pomyslel si hořce Strugov. Miras-Etrin rozdál karty. Na jedné straně byl on, na druhé šest zajatých Pozemšťanů. Hra se jmenovala: Kdo je hloupější?

„Nápad pocházel od vás, že?“ zeptal se Strugov.

Otázka byla zbytečná, ale když mluvil, mohl si lépe uspořádat myšlenky. Miras-Etrin přikývl. „Ovšem. Měl jsem v hrsti šest Pozemšťanů a pokud platí vše, co jsem se o té rase dověděl, museli tito Pozemšťané jednou přijít na myšlenku o útěku. Začali přemýšlet a plánovat. Ať už vymysleli jakýkoliv plán, každý musel obsahovat stěžejní bod - navázání kontaktu se Solárním impériem nebo s bojovou lodí Impéria. Cest, jak docílit kontaktu, není mnoho. Přesněji řečeno jsou dvě. Zni se mohli pokusit dostat k hypervysílači na základně nebo ukořistit loď a zavolat o pomoc z její paluby. Druhá varianta je přirozeně lepší. Potvrdil jste vynikající kvality když jste se rozhodl právě pro ni.“

„Proč tohle všechno?“ zeptal se Strugov.

Obraz se pobaveně usmál. „Někdy se dostaví nuda. Je třeba udělat něco, aby se člověk udržel v náladě. Smích je jeden ze sedmi elixírů života. Dávno jsem se nebavil tak dobře jako během posledních padesáti hodin.“

Hráli jsme jim tyátr, zuřil v duchu Strugov. Ne jako herci, ale jako loutky, jejichž drátky držel v ruce Miras-Etrin. Jako šachové figurky, jimiž pohyboval. Jejich sebevědomí posílil tím, že jim dovolil odhalit duplikanta mezi nimi. Nechal je v domnění, že mají všechny podstatné informace a sám jim poslal Gershwina s jeho znalostmi základny.

„Hrál jsem férově,“ přerušil Miras-Etrin tok generálových myšlenek. „Žádný z duplikantů nevěděl, k čemu je využíván. První Weinstein se domníval, že je nasazen jako donašeč. Druhý měl strach a světil se vám. I Adamsův duplikant se bál. Postaral jsem se, aby se o základně dověděl víc než kdokoliv jiný. Byl upřímně přesvědčený, že vám má co nabídnout.“

Strugov zamyšleně přikývl. „Jak to vypadá na Grahatu?“

„Všechno probíhá podle vašeho plánu. Sepnul časový spínač bomby, jen jeho zásobování proudem bude přerušeno. Pozemšťané se zmocnili vozidla. Chudáci Tefrodi byli příliš překvapeni a na pronásledování není pomyšlení, protože Pozemšťané zničili ostatní vozidla. Podle mého odhadu jsou vaši přátelé nyní asi osmdesát kilometrů od základny a míří do nepřehledného skalnatého terénu.“

Strugov věděl, že to je nesmyslné, ale přesto pocítil hluboké uspokojení. Pak se zeptal: „Jak vypadá konec?“

Projekce Miras-Etrina se pousmála. „Jednoduše, přesto působivě. Vaše mise je zbytečná, pokud se vám nepodaří navázat spojení s vaší lodí. Dal jsem vám možnost v podobě hypervysílače. Zapnul jste hlavní spínač, ale jakmile byste začal vysílat, odpálil byste bombu. Lineární pohon této lodi byl pochopitelně preventivně odstavený. Vidíte, že vás nemíním za každou cenu zabít. Máte možnost volby: Jestliže se pokusíte vysílat, je možné, že první impuls stačí dorazit k pozemským anténám dřív, než bomba exploduje. Vy budete považován za hrdinu, ovšem šance na osvobození vašich přátel je malá. Druhá možnost: Nepoužijete vysílačku a pokusíte se dorazit do oblasti působnosti Impéria v letu běžným prostorem. K tomu si dovoluji poznamenat, že hranice Impéria jsou odtud vzdáleny čtyřicet tisíc světelných let, takže na Zemi by zatím uplynulo čtyřicet tisíc let.“

Strugov zamyšleně hleděl na Mistra ostrovů a cítil, jak v něm stoupá chladný vztek. Zatoužil Miras-Etrina zranit tak, aby spadl z piedestalu a přestal si vychutnávat vyvrcholení svého ďábelského plánu. Po tomto zadostiučinění by zapnul mikrofon a nechal loď explodovat.

Pak promluvil: „Tady stojí jeden z Mistrů ostrovů, kteří se považovali za pány světa. Jen do doby, než jsme přišli my, lidé ze Země. Než jsme se objevili, bylo vás sedm. Sedm bytostí, které se pokládaly za nesmrtelné. Tři zemřely pod našima rukama. Zbyli čtyři Mistři. Víra v jejich obrovskou moc už byla otřesena a v nitru se jim usídlil strach před Pozemšťany. Padlí bohové! Dobrá, prohlédli jste nějaký plán a šest Pozemšťanů zemře, ale existují ještě miliardy dalších. Uvědomte si, jak málo námahy stálo odstranit ty tři z vás. Slibuji vám, že za dva roky pozemského času už nebude žít ani jeden Mistr ostrovů.“

Na reakci projektované postavy si ověřil, že řál do živého. Miras-Etrin zvažněl. Jeho posměšný úsměv byl pryč, vystřídán překvapeným a rozpačitým pohledem. Strugov si vychutnával vítězství. To, co vmetl do tváře Mistra ostrovů, se zakládalo na pouhé domněnce. Perry Rhodan se vydával na expedici do Mlhoviny Andromedy s neověřenou informací, že Mistrů ostrovů není víc než sedm. Nikdo nevěděl, jestli jsou zde započítáni Mistři, jejichž osud se mezitím naplnil.

Strugov teď znal odpověď. Po Miras-Etrinově reakci už nebylo pochyb. Zbývali pouze čtyři Mistři. Perry Rhodan by dal hodně za tuto informaci. Pocit vítězství zmizel tak rychle, jak byl vyvolán. On už Perry Rhodana neuvidí. Impérium se tuto novinku bude muset dovědět jinak.

Miras-Etrin se vzpamatoval. Se svým typickým nadneseným úsměvem připomněl Pozemšťanovi:

„Náš osud vás ani v nejmenším nemusí zajímat, příteli. Kdo ví? Až za čtyřicet tisíc let potkáte první pozemskou loď, třeba v ní budu sedět já, abych vás pozdravil. Ted' se ale musím rozloučit. Mám důležitou práci. Přesto vás nespustím z očí. Jsem zvědavý, jak se rozhodnete.“

Obraz nesvětlal, zprůhledněl a zmizel. Strugov se stále ještě díval na místo, kde Mistr ostrovů stál. Pak se otočil a vyšel z hangáru. Zmáčkl tlačítko a sledoval, jak se vrata zavřela.

Zatímco Miras-Etrin mluvil, něco jej napadlo. Byla to zoufalá myšlenka, ale přesto stála za to, aby se ji pokusil domyslet. Mistr ostrovů mluvil o dvou možnostech, které mu zbyly. On viděl tři. Jak znal Miras-Etrinovu důkladnost, stály jeho vyhlídky při použití této třetí možnosti asi jedna k miliónu. Přesto věděl, že se o to pokusí. Ve hře bylo příliš mnoho.

Musel najít bombu.

Vrátil se na velitelské stanoviště. Nemělo smysl začínat s hledáním okamžitě. Čas měl a ztratit mohl příliš mnoho než aby si dovolil jednat ukvapeně.

Otázka stála takto: Kam Miras-Etrin umístil bombu? Bomba, jejíž brizance stačila ke zničení lodi, nemusela být větší než zaťatá pěst a tak malý předmět mohl být ukryt na deseti tisících různých míst. Strugov ale měl co dělat s mentalitou Miras-Etrina. Miras docela jistě počítal s tím, že se jeho obět pokusí bombu zneškodnit. Musel ji tedy umístit tam, kde by ji nikdo nehledal.

Strugov přelétl očima displeje měřících přístrojů. Loď se nyní pohybovala rychlostí 260 000 kilometrů za hodinu v poměru ke Grahatu a zrychlení činilo sto metnů za vteřinu na druhou. Na Grahatu uplynulo deset minut, zatímco na palubě jen pět a nepoměr stále rostl. Musel jednat, než bude pozdě pro jeho kamarády. Bombu musel najít během padesáti hodin, jinak zkreslení času dosáhne takových rozměrů, že bude navždy oddělen nejen od zajatců na Grahatu, ale i od toho, co stále ještě nazýval přítomností.

Sešel dolů do prostoru, kde byla uložena pohonná jednotka. Celé hodiny kontroloval jeden agregát za druhým, ale bombu nenašel. Když si po šesti hodinách, hladový a úplně vyčerpaný, dopřál krátký odpočinek, neměl prohledanou ani setinu míst, které zamýšlel zkontrolovat. Přístroje byly složité a opatřené kryty.

V opláštění se nalézaly tisíce malých okének, výklenků, výstupků a skříní. Bomba mohla být zastrčena kdekoliv. Strugov se vrátil do velitelského křesla. Cestou prohlížel každou píd' podlahy s jediným výsledkem: Uvědomil si zbytečnost svého snažení.

V centrále si nejprve vzal něco ze zásob, které mu připravil Miras-Etrin v naději, že Strugov použije druhou možnost. Chtěl mu dát možnost dostat

se po čtyřiceti tisících let na Zemi. Jedl aniž věděl, co. Zatímco tělo nechal odpočívat, přiměl mozek k přemýšlení. Kam Miras-Etrin ukryl bombu? Najednou si vzpomněl na zdánlivě zcela nevinnou poznámku, která padla během jejich posledního rozhovoru. „Chudáci Tefrodi byli příliš zmatení...“ Ted' si uvědomil skutečný význam této výpovědi. Miras-Etrin hrál tuto hru sám. Osádka základny nebyla ničím jiným než neinformovanými sluhý, kteří nebyli zasvěceni do úmyslů Mistra ostrovů. Možná měl mezi Tefrody dva nebo tři důvěrníky, kteří mu šli na ruku - ale to na věci příliš neměnilo.

Z toho vyplývalo, že Miras-Etrin neměl ani dost času ani kvalifikovanou pomoc, aby bombu uložil na příliš komplikovaném místě. Bombu a jemný mechanismus, který ji měl přivést k explozi v okamžiku, až Strugov vyšle první signál. Musel jednat v časové tísní, protože se o úmyslu zajatců dověděl teprve dvanáct hodin před startem lodi.

Neměl dost času na to, aby bombu ukryl na místě, vzdáleném od vysílačky. Čím větší by byla vzdálenost, tím komplikovanější by bylo vedení, materiál a mechanismus přenosu signálu. Bomba musela být v bezprostřední blízkosti vysílačky. Například v této místnosti.

Strugov okamžitě odsunul jídlo a pustil se do hledání. Začal s přístěnkem, ve kterém byly uloženy skafandry. Byly tam tři, čtvrtý měl na sobě. Přístěnek byla vlastně skříň ve zdi, která neskýtala žádnou možnost k úkrytu. Otočil se k prvnímu ovládacímu pultu a pustil se do odmontování jeho krytu.

Najednou ho něco napadlo.

Napřímil se, otevřel zip svého ochranného oděvu, stáhl jej z ramen a nechal sklouznout na zem. Pak jej zvedl a obrátil naruby.

Nic. Vnitřní strana skafandru byla podšita hladkým materiálem, který zpříjemňoval nošení. Strugov prohledal kapsy, ale ani v nich nic nenašel. Potom prozkoumal kyslíkové patrony, upevněné na zádech a propojené s dýchacím a klimatizačním zařízením.

Vytáhl patrony z držáků, dohromady jich bylo čtrnáct. Jedenáctá byla o poznání těžší než ostatní. Opatrně ji položil stranou a vyzkoušel zbylé tři. Ty byly zase lehké a obsahovaly obvyklou náplň.

Našel bombu.

Okamžitě zasunul patrony do držáků, popadl skafandr a donesl jej do hangáru. Položil jej k vnější příčce tak, aby po otevření vypadl do prostoru. Když pak zase vnější příčku zavřel a otevřel vnitřní, viděl, že skafandr je pryč. Strugov utíkal zpátky do velitelské místnosti. Bombu zneškodnil a nic mu nebránilo zapnout hypervysílač a odeslat nouzový signál k pozemské flotile. Byl si vědom skutečnosti, že se nalézá daleko od oblastí, ve kterých operuje Solární flotila a že nemá valné vyhlídky. Přesto se musel pokusit o spojení a čím déle bude vyslat, tím větší je naděje, že signál bude zachycen. Posadil se k vysílači a zapnul ho. Pak vytáhl z držáku mikrofon a chtěl zmáčknout vypínač. Zarazil jej nežretelný šramot. Ještě než otočil hlavu, věděl, co uvidí.

Od řídicího pultu kopilota se na něj díval Miras-Etrin. Projekce byla mnohem horší než poprvé a Strugov viděl za průsvitnou postavou obrysy pilotního křesla. Mistr ostrovů se usmíval.

„Škoda,“ zahájil rozhovoru. „Doufal jsem, že zvolíte druhou variantu.“

„Vaše bomba je pryč.“ „Vím, že jednu jste našel.“

Strugov se zarazil. Možnost, že by tu mohlo být víc bomb, ho původně vůbec nenapadla. Miras-Etrinovi neuniklo jeho zaváhání.

„Jsem zklamaný,“ řekl. „Nato jste měl myslet.“

Strugov se díval na mikrofon ve své ruce. Jediný pohyb prstem a hra byla u konce. Vítězný pocit, který jej ovládal, vyprchal.

„Kolik je tu ještě bomb?“ zeptal se. „Několik,“ odpověděl Miras-Etrin zlověstným tónem. „Ale at se budete namáhat jakkoliv, nikdy je nenajdete.“

Strugov rozeplnul bezpečnostní pás a vstal. Přistoupil blíž k Mistrově projekci a řekl:

„Kdybyste se tak rád neposlouchal, tak byste asi nade mnou zvítězil. Těší mě, že i Mistři ostrovů mají natolik lidskou povahu, že se kvůli svým soukromým zálibám dopouštějí chyb.“

Napadlo jej to ve zlomku vteřiny. Samozřejmě, že na palubě bylo víc bomb. V přístěнку byly tři další skafandry. Když vešel do lodi, byly tam čtyři. Dokonce ani takový génus jako byl Miras-Etrin nemohl předvídat, který z obleků si Strugov natáhne. Aby se pojistil, musel dát bombu do všech.

Přistoupil ke skříni a otevřel dvířka. Sebral zbylé skafandry, přehodil si je přes ruku a přes rameno Vodil za Miras-Etrinem: „Už byste se raději neměl ukazovat.“

Všechno mohlo jít podle vašeho plánu. Mimochodem, děkuji za radu. Bez vaší pomoci bych ty zbylé bomby přehlédl.“

Přistoupil k příčce, a přestože se rozjela, čekal na odpověď. Mistr ostrovů mlčel. Strugov se otočil a viděl, že Miras-Etrin stáhl svůj obraz z místa porážky. Křeslo bylo prázdné.

Ještě nikdy v životě si Strugov nebyl tak jistý jako v tomto okamžiku. Sjel o dvě patra níž, vyzkoušeným způsobem se zbavil skafandrů a vrátil se k vysílači.

Když ale podruhé vzal do ruky mikrofon, zmocnily se jej pochybnosti. Co když Miras-Etrin blůfoval? Mohlo jít o lest. Bomby mohou být i na jiných místech a explodují v okamžiku, kdy zapne mikrofon.

A přesto se musí pokusit zavolat o pomoc. Jiná možnost není.

Přitlačil prst na spínač, zaznělo slabé prasknutí a Strugov začal okamžitě mluvit:

„Ravil Strugov, generál flotily. Všem jednotkám flotily Solárního impéria...“

Mluvil tak rychle, že se mnohokrát přeřekl.

Pak seděl a čekal. Kolem něj bylo naprosté ticho. Takové ticho, že by jistě slyšel exploze bomb a kromě toho by loď musela být zasažena tlakovou vlnou.

Vnější mikrofony nepřinesly žádné zvuky. Loď se nerozhoupala. Tachymetr ukazoval rychlost 262 000 kilometrů v poměru vůči Grahátu a zrychlení téměř 100 metrů za vteřinu na druhou.

Strugov se rozesmál. Smál se tak hlasitě a tak dlouho, že to Miras-Etrina pokud jej ještě sledoval - muselo bolet do uší. Smál se, dokud se definitivně nezabavil tíže na duši.

Pak se znovu naklonil nad mikrofon. Hlásil se tak dlouho, dokud nedostal odpověď.

„Křižník Johannesburg ke generálu Strugovovi. Slyšíme vás, pane...“

8.

O několik hodin později byl Ravil Strugov na palubě vlajkové lodi USO Imperátor. Hádanka, jak se mohl tak rychle spojit s pozemskou flotilou, byla vyřešena. Atlan byl se svazkem deseti tisíc plavidel na cestě do okrajových oblastí galaxie. Syntronický mozek Nathan, umístěný na Měsíci planety Země, vypočítal souřadnice místa, pomocí kterého pronikají do Mléčné dráhy Tefrodi, využívající kosmických spojení, vybudovaných Maahky. Atlanovým clem bylo uzavřít nepříteli cestu. Během akce se svazek dostal do vzdálenosti dvou tisíc světelných let od Grahatu. Několik hlídkových lodí, mezi nimi i Johannesburg, prolétaly kolem metanové planety ještě o tisíc světelných let blíž. Jen díky tomu se Strugovovi podařilo navázat spojení téměř okamžitě. Když se pak dostal z paluby Johannesburgu na Imperátor, byla už epizoda Grahatu uzavřena. Mutanti Ras Čubaj a Gucky se v rychlém křižníku dostali ke Grahatu a poté, co bylo zaměřeno vozidlo se zajatci, teleportovali na povrch planety i s přenosným transmittersem. Pomocí transmitteru se uprchlíci dostali přímo na palubu Imperátora. Když se tam objevil Ravil Strugov, události už byly v běhu.

Atlanova flotila obklíčila Grahát. Nejdřív se zdálo, že útok Pozemšťanů přišel pro osádku základny tak nečekaně, že Mistr ostrovů padne do vlastní pasti. Drive než mohl Atlan vydat rozkaz výsadečkovému komandu robotů, přístroje zaznamenaly rázový impuls, z jehož analýzy vyplynulo, že byl způsobený činností transmitteru. Miras-Etrin a jeho Tefrodi se včas stáhli. Kam, to se v tomto okamžiku nedalo říci. Atlan byl zklamán, i když se mu s pomocí generála Strugova podařilo učinit Mistrům ostrovů čáru přes rozpočet. Komanda robotů obsazovala základnu a flotila měla Grahát stále v obklíčení. Opatrnost byla nanejvýš žádoucí. Nikdo neznal Miras-Etrinova bezpečnostní opatření, která zde byla učiněna ještě předtím, než na stanici nastoupila posádka Tefrodů.

Ravil Strugov se tím nemusel zabývat. Po útrapách posledních hodin si dopřál koupel a několik hodin odpočinku. Byla mu poskytnuta kajuta, kde se mohl v klidu vyspat. Po několika hodinách spánku šel do důstojnické jídelny. Uvnitř se setkal s Homerem G. Adamsem, Koanem Hunem, Amselem Weinsteinem, Jörgem Ganssonem a Cole Argertym. Adams k němu přistoupil a podal mu ruku.

„Děkujeme vám, Ravile. Děkujeme za odvahu, se kterou jste tuhle záležitost dovedl do konce.“

Strugov odmětávě mávl rukou. „Vždyť to nic nebylo,“ tvrdil.

„Udělal jste víc než my všichni dohromady. Kdyby nebylo vás...“

Strugov jej rychle přerušil: „Kde je Gershwin? Kde je duplikant Amsela Weinsteina?“

Ganssonův úsměv rázem zmizel. „To je jiná historie...“ začal vážně. „Všichni jsme přece slíbili, že Gershwina i Weinsteinova duplikanta vezmeme sebou. Vašeho duplikanta jsme se rozhodli nechat na místě, protože nám připadal dost nespolehlivý. Svázali jsme ho a, nechali ve vězení. Gershwin nás přesně podle plánu vedl k hangáru pozemních vozidel. Bez obtíží jsme opustili základnu a podle vašeho doporučení hledali vhodný úkryt v nepřehledné krajině. Asi o deset hodin později jsme zachytili signály z pozemských lodí. Odpověděli jsme a brzy poté se objevil Čubaj s Guckym a instalovali transmitter. Jeden po druhém jsme prolezli jeho vstupem a materializovali se na palubě Imperátora. Všichni - až na oba duplikanty.“

Dlouho nikdo nepromluvil.

Konečně se ozval Gansson: „Ve struktuře duplikantů musí existovat něco, co jim znemožňuje průchod transmitterem. To jsme nemohli vědět a touto smutnou cestou jsme se dověděli o dalším charakteristickém znaku duplikantů. Atlan už to ví. Tato informace může být v budoucnu užitečná.“

Strugov se zaposlouchal. Z dálky zaznívalo bzučení mohutných motorů gigantické lodi.

Správně, říkal si v duchu. Já jsem se taky dověděl něco nového a musím informovat Atlana.

Existují ještě čtyři Mistři ostrovů.

